

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 10 d. BROJ 335

ŠERIF IZ BABYLONA

VSEGREVNOST

Ray Hogan:

ŠERIF IZ BABYLONA

RAY HOGAN: ŠERIF IZ BABYLONA
Naslov originala: THE MARSHAL OD
BABYLON

Copyright: Ray Hogan

Recenzija: Ida Biard, novinski kritičar

Prijevod: Thea Gjurgjević

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1980

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RACUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6, 1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

Dojahavši u Dodge City, Shawn Starbuck je smjestio konja u staju i krenuo u razgledavanje grada. Zastao je u sjeni i promatrao kuće u glavnoj ulici. U gradu je bilo mnogo saluna koje će sve, u potrazi za Jimom Winfieldom, morati posjetiti.

Jim Winfield, nadao se Shawn, mogao bi mu nešto reći o njegovu bratu Benu koji je nestao. A možda je Ben bio poznat i pod imenom Damon Friend.

Winfield je bio neko vrijeme čuvar stoke na ranču »Hash Knife« Pricea Hagermana.

Kada je Shawn stigao na ranč »Hash Knife«, ne prvi put slijedeći pogrešan trag, čuo je za čovjeka po imenu Winfield i bilo mu je rečeno da bi on mogao nešto znati o Benu. Taj je čovjek napustio ranč neposredno prije Shawnova dolaska.

U toku godina Shawn je spoznao da mora slijediti svaki i najmanji trag, ako želi pronaći brata. Za sada je bilo najvažnije da pronađe Winfielda i s njime porazgovara. Odlučio je

prvo svratiti u salun »Long Branch« i razgovarati s osobljem koje tamo radi. Dodge City smjestio se uz željezničku prugu pa je mnogo ljudi svraćalo u grad.

Stavio je ruku iznad revolvera i krenuo ulicom. Na ulici je, kao i uvijek rano navečer, bilo malo ljudi. Većina je sada večerala i noćna zabava još nije počela.

Shawn se nadao da će moći u miru razgovarati s ljudima za šankom saluna »Long Branch«. Kasnije će biti mnogo gostiju pa je sada bio prikladan trenutak da što više sazna o Jimu i Benu.

Zastane, primijetivši kako iz zgrade na drugoj strani ulice izlazi visoki čovjek u tamnim hlačama i sa šeširom širokog oboda. Na bijeloj mu se košulji sjajila šerifska zvijezda. Iz susjedne zgrade krenula su za njim tri muškarca. Oštrica noža, koji je jedan od njih držao u ruci, zabljesnula je i Shawn zakorakne na sredinu ulice.

– Šerife! Pazite! Iza vas! – poviče Shawn.

Šerif odskoči u stranu, okrene se, a Shawn potegne revolver. Šerif naglim pokretom podigne držak revolvera i udari po glavi čovjeka koji mu se približavao s nožem u ruci. Napadač padne na zemlju a preostala dvojica pokušaše pobjeći.

– Učinite li još samo korak, mrtvi ste! – poviče šerif.

Shawn se povukao prema jednoj od zgrada i dalje držeći u ruci spreman revolver. Šerif se nije ni okrenuo prema njemu, motreći neprestano dvojicu pred sobom. Koliko je Shawn mogao primijetiti, obojica su bila nenaoružana, a ni treći nije imao revolver.

– Podignite ga! – vikne šerif i podigne sa zemlje nož. – Prošetat ćemo malo do zatvora – doda i okrene se prema Shawnu. – Jeste li me vi upozorili?

– Jesam – reče Shawn i uoči kako se šerifov pogled zaustavi na njegovu revolveru.

– Zakonom je zabranjeno da sjeverno od pruge itko nosi oružje – reče šerif. – Jeste li znali za to?

– Nisam.

– Čini se da ste upravo stigli.

– Da, prije jedan sat.

– Prvi ste put u Dodge Cityju?

– Prvi put.

– Razumijem. Stoga i ne znate da je ovdje zabranjeno nositi oružje. Pomozite mi, molim vas, da ove momke otpremim u zatvor i upoznat ću vas putem s nekim pravilima. Zovem se Earp, a vi?

– Starbuck – odgovori Shawn i pride šerifu.

Krenuli su prema zatvoru.

Šerif Earp bio je čovjek grubih crta lica, a iznad usana rasli su mu brkovi uzdignuti prema gore.

– Hvala što ste mi pomogli – reče šerif – ali snašao bih se i bez vas.

– Ne znam. Nisam baš uvjeren.

– Možda... ali bilo kako bilo, hvala vam i odužit ću vam se na taj način što prihvaćam da niste znali za naš zakon. Inače kao i svaki drugi čovjek koji zastupa zakon ima pravo puhati u vas jer nosite revolver u području sjeverno od pruge.

Jedan se od trojice napadača podrugljivo nasmije.

– Želiš li da te udarim kao i tvog prijatelja? – upita šerif.

– Ne gospodine Earp, ali mislio sam da se zakon odnosi samo na nas iz Teksasa, a ne i na druge.

– Zakon vrijedi za svakoga tko dođe u Dodge City, bez obzira otkuda je došao.

– U redu, ali ipak nisam baš siguran u to – nastavi čovjek.

– Znači da lažem? – razljuti se šerif.

– Ne, samo kažem što mi se čini – reče čovjek i požuri kako bi izbjegao mogući šerifov udarac.

– Nije važno što ti misliš! Teksašani drže da zakon ovdje vrijedi samo za njih – ljutito će šerif i okrene se prema Shawnu. – To nije istina! Samo oni nam prave više nepravilika od ostalih.

– Možda zato što ih je mnogo – reče Shawn. – Iz Teksasa stiže mnogo stada goveda.

– Da, vjerojatno, ali time ipak ne stječu pravo gospodarenja gradom. Do sada im to nije pošlo za rukom, ali ipak uvijek ponovo pokušavaju. Skupina Teksašana skupila je novac i ponudila tisuću dolara nagrade onome koji me ubije, i pretpostavljam da su ovi momci odlučili dobiti tu nagradu. Stigli smo – odjednom će šerif i stane. Na ulaznim vratima u zatvor stajao je postariji čovjek s puškom u ruci. Odložio je oružje i pobrinuo se za zatvorenike.

– Što su skrivili, Wyatte? – upita kad ih je zaključao u zatvorsku ćeliju.

– Remete javni red – nezainteresirano će šerif. – Najbolje će biti da revolver ostavite ovdje – reče Shawnu.

Shawn dohvati sjajnu kopču sa slikom boksača i skine opasač s revolverom.

– Bavite li se borbom šakama? – radoznalo će šerif.

– Remen je pripadao mojem ocu, bio je boksač. Toj ga je vještini naučio neki Englez.

– A vi?

– Otac me učio boksati isto kao i moga brata Bena. Tražim brata, šerife. Možda sada živi pod imenom Damon Friend.

– Ben Starbuck... Damon Friend... – mrmljao je šerif i dalje gledajući Shawnovu kopču. – Ne znam. To ime mi ništa ne kaže. Kako izgleda vaš brat?

– Nisam ga vidio već više od deset godina. Možda smo vrlo slični. Možda sam ja malo viši.

Šerif pogleda čuvara zatvora, ali i on niječno odmahne glavom.

– Ako je ikada bio ovdje, onda ga, čini se, nismo vidjeli. Jeste li sigurni da je prošao ovim gradom?

– Ni u što. nisam siguran, čak ni u to je li još živ. Već dugo nisam čuo ništa o njemu.

Šerif doda opasač čuvaru zatvora i ovaj ga objesi na zid, a zatim otvori vrata i pogleda niz rasvijetljenu ulicu.

– Zašto mislite da bi mogao biti ovdje? – upita šerif.

Shawn sjedne na rub pisačkog stola.

– Nisam ovamo došao radi njega, nego slijedeći trag čovjeka koji je navodno radio s njime u Teksasu. Želio bih ga pronaći i raspitati se poznaje li zaista Bena i zna li kamo je otišao, napustivši Hagermana...

– Hagerman? – prekine ga šerif.

– To je rančer, dolje na jugozapadu Teksasa.

– Razumijem. A tko je taj koga tražite? Možda njega poznajemo.

– Winfield. Jim Winfield.

Earp se okrene i pogleda čuvara zatvora.

Tamne mu oči zasjaše.

– O njemu vam možemo nešto reći.

Shawn osjeti olakšanje. Možda ovaj dugi put do Dodge Cityja ipak nije bio uzaludan.

– Možete li mi reći gdje da ga pronađem?

– Je li vam on prijatelj? – upita šerif i prekriži ruke.

– Ne. Nikada ga do sada nisam sreo. Saznao sam da je poznavao Bena. Je li u gradu?

– Da, zauvijek. Zakopali smo ga gore na groblju.

– Na groblju? Znači da je mrtav – razočarano će Shawn.

– Da. Zakopali smo ga prije nekoliko mjeseci. Čudan neki momak, tamne kose. Na lijevoj strani lica imao je brazgotinu.

– To mi ništa ne znači, jer kao što sam rekao, nikada ga nisam vidio. Čuo sam samo njegovo ime.

– Ubijen je pred Zimmermannovom prodavaonicom – doda čuvar zatvora.

– Čini se da se posvadao s Tomom Agarom – reče šerif.

– Agar je kockar. Drugo jutro Winfield je napao Agara. Ispod košulje je imao skriven revolver; ali i Agar je nosio oružje iako je to zabranjeno. Pogodio je vašeg znanca sa dva metka iz »derringera« prije nego što se ovaj uspio snaći.

– Tako sam, znači, ponovo na početku – razočarano će Shawn.

– Što ste ono rekli? – upita čuvar. – Zašto ste ga tražili?

– Traži svoga brata, Frank – reče šerif. – Taj ga je Winfield možda poznavao. Starbuck se nadao da bi mu taj momak mogao nešto reći o njegovu bratu.

– Razumijem. Kad bih ja nekoga tražio, učinio bih to na jednostavniji način. Otišao bih u Babylon, tamo se smjestio i čekao. Bilo koga da tražim bio bih siguran da će se taj jednoga dana pojaviti.

– Babylon? Što je to? – začuđeno će Shawn.

Čuvar zatvora izvadi iz džepa duhan.

– Čini se da ste novajlija u našem gradu. U svakom slučaju, ako nikada niste čuli za Babylon, ili »Babylon Palace«, sigurno je da još nikada niste bili ovdje.

– Ne, nisam.

– Grad je udaljen odavde jedan dan jahanja prema jugu – reče šerif.

– To je najveće i najraskošnije mjesto koje ste ikada vidjeli u životu – dobaci čuvar. – Tamo se mogu igrati sve moguće kockarske igre, piti možete što god želite, a tek žene. Ljudi moji, to su žene!

– Nikada nisam čuo za taj grad – ponovi Shawn.

– Taj grad sagrađen je prije nekoliko godina – rastumači mu šerif. – Sve što u gradu postoji pripada dvojici ljudi koji su, kako sam čuo, došli s Istoka. Sagrađili su zgradu koji su nazvali »Babylon Palace«, a oko nje još nekoliko prodavaonica i stambenih zgrada i nazvali mjesto Babylon. Današnji grad, koji se razvio iz tih prvih zgrada, vrlo je raskošan. Čuo sam da su utrošili samo za uređivanje »Babylon Palacea« deset tisuća dolara.

– Da, ali im je novac već višestruko vraćen – reče čuvar Frank. – Kauboji, putnici, besposličari, svi tamo navraćaju. Čovjeku koji jednom onamo svrati čini se da prije nije živio pravim životom. Divne su sve djevojke koje su McGraw i Fisher doveli sa sobom i namjestili ih u salunu.

– Sve su vrlo mlade – doda šerif. – McGraw ih i danas još dovodi iz različitih krajeva.

– Fisher se brine o kartaškim i kockarskim igrama – nastavi Frank. – Vrlo je strog, ali ljudi tvrde da je pošten i nikada do sada nisam čuo da bi se itko od gostiju ili ljudi koji za njega rade, tužio na njega. Mislim da nema čovjeka iz

ovoga kraja koji se nije barem jednom okušao na kartama ili koji nije proveo neko vrijeme s jednom od djevojaka. Jedino vi... Kao što sam već rekao, da ja nekoga tražim, otišao bih u Babylon.

— Frank ima pravo — potvrdi šerif. — Zaista biste u tom gradu mogli pronaći brata.

— Ako sada nije u Babylonu, mogao bih se kladiti da će onamo ubrzo svratiti — uvjerljivo će stari Frank.

Šerif Earp kimne.

— Na vašem mjestu zaista bih otišao tamo, a ako ga ne nađete, možete se bar o njemu raspitati. Možda ga poznaje netko od namještenika ili neka od djevojaka... ako i ne, pričakajte! Sigurno će se pojaviti.

— Kažete da je to poveći grad? — upita Shawn opet pun nade.

— Da, tako se bar doima, ali Fisher i McGraw vlasnici su svega što ćete tamo naći. Njihov je i salun i restoran i prodavaonice... sve. Grad ima svoj zakon. Šerif i zatvor također su pod njihovom upravom. McGraw se imenovao sucem. Sve što rade legalno je. Usprkos najrazličitijim ljudima koji tamo zalaze, u gradu vlada red kakav uopće ne možete zamisliti.

— Kada sam jednom bio tamo, vidio sam da šerifsku zvijezdu nosi jak i visok čovjek koji je bez mnogo muke odmah svladao nekolicinu momaka koji su pokušavali u salunu izazvati nered — reče Frank. — Mislim da se šerif zvao O'Neill. Sve drugo na

stranu, taj je čovjek zaista održavao red...

— Kasnije je O'Neill napustio Babylon i otišao u Wichitu — nastavi šerif. — Tamo su ga ubili. Priča se da ga je ubio momak koga je on svojedobno u Babylonu izbacio iz saluna zbog remećenja mira i reda.

Odjednom se začula pucnjava iz smjera željezničke pruge.

— Čini se da situacija postaje ozbiljna — promrmlja šerif. — Vjerujem da ćete poći u Babylon — obrati se ponovo Shawnu.

— Nemam drugog izbora. Winfield je ovdje bio moja jedina nada.

— Mogao bih se okladiti da ćete u Babylonu nešto saznati — uvjerljivim će glasom Frank i dohvati Shawnov revolver. — Namjeravate li već noćas krenuti?

— Ne. Jahao sam cijeli dan i umoran sam. Potražit ću sobu za ovu noć i krenuti rano ujutro.

Čuvar povuče ruku sa Shawnova opasača koji je visio na zidu.

— Ipak mu ga predaj — reče Šerif. — Nemojte ga danas nositi — reče Shawnu. — Kad dodete u sobu, ostavite ga tamo ako se danas namjeravate još zabaviti ovdje u gradu.

— Umoran sam — nasmiješi se Shawn. — Za sada želim samo nešto dobro pojesti i zatim leći.

— Pripazite kad stignete u Babylon. Mnogi ljudi koji tamo stignu prvi put ne znaju se čuvati — reče šerif.

— Sumnjam da je taj grad gori od Whiskey Rowa ili ne-

kih drugih gradova u kojima sam bio – odvrati Shawn kad je već bio na vratima. – Uvjeran sam da ću se snaći. Osim toga rekli ste mi da tamo vlada i zakon.

– Da, nadam se. Zna li gdje ćete danas prenoćiti?

– Ne. Moram nešto pronaći.

– Podite sa mnom. Odvest ću vas svom prijatelju koji će vas smjestiti i dati vam večeru – reče šerif i zajedno sa Shawnom izađe na ulicu.

II

Cijeli je dan jahao širokom prerijom. Ponegdje je raslo krčljivo žbunje, a sve ostalo raslinje bilo je osušeno. Suhi vjetar sušio mu je lice i grlo. Shawn je jedva čekao da stigne u Babylon i tamo se osvježi.

Putem je susreo nekolikoizona i kad je prerija ostala za njim, zastao je na manjoj čistini i gledao prema zgradama koje su se uzdizale u daljini. To je dakle, Babylon.

Približio se gradu i pogledao zgrade koje su se pred njim prostirale.

»Palace« o kojem su pričali šerif i njegov pomoćnik u zatvoru, stari Frank, bio je zaista velik kao što su rekli. Velika zgrada s gotskim prozorima, korintskim stupovima, sa crvenim, zlatnim i bijelim ukrasima, doimala se raskošno. Oko zgrade se uzdizala manja galerija na kojoj nije bilo stolova. Shawn uoči da na mjestu gdje se vežu konji stoji najmanje trideset privezanih konja, a preostalo je još mnogo prostora.

S desne strane »Palacea« uzdizala se staja za iznajmljiva-

nje, zatim prodavaonica stočne hrane i na kraju šerifov ured i zatvor.

Primijeti i natkriveno dvorište za kočije uz jednu zgradu, a zatim niz malih kuća, sve nalik jedna na drugu sivih i neuglednih. Nasuprot »Palaceu« bio je očito hotel na kojem iznad ulaznih vrata, kao ni na ostalim zgradama, nije stajao natpis.

Podalje opazi brijачnicu, gradsko kupalište i zubara. Prodavaonica jahaćeg pribora naslanjala se na zgradu u kojoj je bio zubar, a iza nje je, zaključivši Shawn trgovina mješovite robe.

Shawn je sve to gledao divći se pomalo u sebi ljudima koji su uspjeli sagraditi takvo mjesto. »Palace« mu se osobito svidio. Nije se mogao sjetiti da je ikada vidio nešto slično. Nasmiješio se.

Prisjetivši se brata Bena, uozbiljio se.

Shawn Starbuck bio je još mlad, ali ga je život prinorao da bude ozbiljan pa je izgledao starije nego što je zapravo bio. Visok, mršav ali jak, doimao se čvrsto i snažno.

Podbo je konja i odjahao u Babylon.

Stigavši u grad sjahao je, svezao konja i ogledao se gdje da nešto popije. Grlo mu je bilo suho od dugog jahanja, a bio je i umoran.

Ušao je u »Palace« i ustuknuo pred onim što je vidio. Toliku raskoš zaista nije mogao očekivati. Stupovi unutar prve prostorije bili su raskošno ukrašeni. Mnogobrojni svijećnjaci rasvjetljavali su prostoriju, odražavajući se ponovo u

zrcalima koja su se nalazila svuda uokolo. Uz jedan cijeli zid bio je postavljen šank od mahagonija. S druge strane na podiju bila su dva klavira, bubanj i ostali instrumenti. U blizini ugleda dvojica žarko crvena vrata. »Ured«, pisalo je na vratima.

Veliki dio te goleme dvorane bio je određen za kartaške igre. Shawn ugleda mnogo stolova rasvijetljenih većim brojem svijećnjaka nego u prvom dijelu dvorane. Još nije bilo kasno, a ipak je za stolovima već sjedilo mnogo ljudi. Uz dvanaestak kartaških stolova sjedili su ljudi, po četvorica za svakim stolom, okruženi radoznalim gledaocima. Uz svaki stol nalazio se i čovjek koji dijeli karte. Nekoliko ljudi stajalo je uza stol gdje se igrao »Black Jack« a najviše posjetilaca okupavalo je sreću na ruletu.

Na kraju šanka vijugave stubice vodile su na galeriju odakle se mogla dobro vidjeti cijela dvorana. Shawn se nasmiješi. Šerif i stari čuvar zatvora u Dodge Cityju zaista su imali pravo. Nevjerojatno bogatstvo moralo je biti utrošeno u uređivanje dvorane, ali ma koliko da je uloženo, sve se to već nekoliko puta vratilo. U to nije bilo sumnje.

Shawn krene s ulaza prema šanku. U blizini je stajala djevojka koja ga je odmah upitno pogledala. Iako joj je lice bilo napudrano i našminkano, ipak se vidjelo da je mlada i privlačna. Žuta je haljina isticala njezin vitki stas, oko vrata visio joj je na crvenoj vrpici pričvršćen medaljon na kojem je pisalo »Jenny«.

Shawn se nasmiješi, sjetivši se ponovo starog čuvara zatvora iz Dodge Cityja i njegovih primjedbi u vezi s djevojkama. I ostale djevojke koje su stajale oko šanka, bile su mlade i lijepe.

Shawn se začudi, opazivši da sve oko vrata nose pločicu s imenom. McGraw i Fisher očito su sistematični u radu.

Prišao je šanku i sjeo. Čovjek za šankom bio je srednjih godina i plavih očiju. I njemu je oko vrata visila pločica s imenom: »Pete«.

– Izvolite – reče Pete.

– Rakiju molim, Pete.

Čovjek za šankom dohvati čašu i natoči naručeno piće.

– Dolar – reče i doda mu piće, a zatim pruži prema Shawnu zdjelicu u koju se očito stavljao novac.

Shawn izvadi novac i pomisli kako su cijene prilično visoke, ali drugo se i nije moglo očekivati na takvu mjestu.

– Zadržite ostatak – reče Shawn i popije rakiju.

Čovjek za šankom se sada nasmiješi.

– Hvala vam, gospodine...

– Starbuck – reče Shawn i okrene se napola od šanka kako bi mogao promatrati dvoranu.

Oko ruleta skupilo se još više ljudi. Netko je, čini se, prilično dobivao. Sjedokosi čovjek sjedio je uz klavir i svirao stare melodije. Iz prvog je kata dopirao prodoran ženski smijeh.

Shawn je sve to promatrao. Opazi da su ušla dva čovjeka i zastala na ulazu kao da nekoga traže. Dim cigarete postajao je sve gušći i skupljao se oko svijeta.

– Prvi put ste ovdje? – začuje kako ga pita čovjek za šankom.

– Da... prvi put.

– Za nekoga tko još nikada nije bio ovdje, zacijelo je užitak promatrati cijeli ovaj metož – nasmiješi se barmen.

Shawn kimne.

– Da. Jeste li već dugo ovdje? – upita Shawn.

– Od samog otvaranja. – Odnedavno sam postao šef.

– Vjerojatno ste za to vrijeme upoznali mnogo ljudi.

– Mnogo. Više nego što bih ikada mogao upamtiti.

– Nadam se da ste možda jednoga upamtili, moga brata. Vjerojatno smo slični. Možda se naziva Damon Friend.

– Vaše mi se lice uistinu čini poznatim, ali ime mi ništa ne kaže. Niste li rekli da se zovete Starbuck?

– Jesam, i on se zove Starbuck, Ben Starbuck, ali je promijenio ime. Posvađao se s ocem i promijenio ime.

– Razumijem – reče čovjek i zatim strese glavom. – Rado bih vam pomogao, ali nikada nisam čuo to ime. Razmislit ću, možda se nečega sjetim. Sigurno ćete ovdje ostati neko vrijeme.

– Da. Rečeno mi je da u ovaj grad svraćaju mnogi ljudi i da bi tako i on mogao doći ovamo.

– Da. Ovamo dolaze različiti ljudi. Na putu za sve strane svijeta ovamo svraćaju i dobri i zli. Možda ćete pronaći brata ovdje u gradu, možda je upravo sada ovdje.

– Potražiti ću ga, ali bio bih vam zahvalan da malo razmislite, sjećate li ga se ipak...

– Razmislit ću!

Odjednom Shawn začuje poznati glas. Okrene se, odloži čašu i pogledavši trojicu koja su stajala nedaleko od njega, prisjeti se prilično davnog događaja koji se zbio u Novom Meksiku i poveže ga u svojim mislima s napadom na poštansku kočiju, salunom u malom mjestu Las Cruces i zagušljivim zatvorom.

Čovjek koji je stajao pred njim zvao se Dallman. Razgovarao je s prijateljem bubuljičava lica i slamnate kose. Da, to je bio čovjek koga su nazivali Kid. S njima je stajao i netko treći. Toga čovjeka okrutna lica, Shawn nije poznavao.

Dallman mu je svodjedno obećao da će se negdje sresti i imao je, znači, pravo...

* * *

Samo oni koji su stajali blizu Shawna i trojice koji su upravo ušli, mogli su vidjeti da je u blizini šanka zavladała napetost.

U dvorani je inače sve bilo po starome: karte su se i dalje miješale, rulet okretao i ljudi razgovarali ili gledali igrače.

Shawn je stajao naslonjen na šank. Dallman, čovjek tamne brade, prekrižio je ruke i gledao ga stisnutih očiju.

– Rekao sam ti da ću te kad-tad pronaći, a osim toga, nikad ništa ne zaboravljam!

– Možda bi ovaj put bilo bolje da zaboraviš – mirno će Shawn.

– Čini se da je ovo neki pametnjaković – podrugljivo će treći koga Shawn nije poznavao. – Sredimo ga!

– Al, ti nemoj ništa poduzimati – reče Dallman. – Želio bih ovo sâm srediti. Dugujem

ovom momku mnogo toga... Ja i Kid njegovi smo dužnici - nasmije se Dallman. -- Prije mnogo godina ostavio nas je da se preznojavamo u zagušljivu zatvoru. Sada je na njemu red da se on malo preznojava.

Ljudi uz šank čuli su prepiranje i netko reče.

— Bilo bi najbolje da netko ode po šerifa.

— Nema šerifa. Elmo je dao otkaz, odjahao je prije tjedan dana.

— Čudim se što više niste u zatvoru — nasmiješi se Shawn.

— Zar u Crucesu više ne poštuju zakon?

— Baš me briga za zakon — ljutito će Dallman.

— Vremena će se, vjerujem, ponovo izmijeniti nabolje, a sada, ako nešto smjeraš, poduzmi konačno nešto. Umoran sam i želio bih leći i spavati!

— Kako želiš — reče Dallman i odgurne Kida prema Shawnu.

Ovaj brzo odskoči tako da je Kid udario o šank i srušio čaše i boce što su tamo stajale. Jednim je korakom Shawn prišao Dallmanu, izbio mu revolver iz ruke i udario ga šakom ispod brade.

Al opsova i pojuri prema Shawnu, mašući rukama. Shawn se odmakne od Dallmana i udari njegova druga u rebra. Al se zgrči, ali se uskoro oporavi i ponovo navali.

Shawn instinktivno zauzme stav boksača. Kao i uvijek, u podsvijesti je nosio sve ono što ga je nekoć davno njegov otac Hiram Starbuck naučio. Udario je Ala u nos ljevicom tako jakim zamahom da mu je odmah potekla krv. Odmah zatim

ponovio je udarac desnicom i ovaj ga put udario ispod brade. Al je zastao, ruke su mu klo-nule uz tijelo, na licu mu se odražavalo čuđenje i bol pa Shawn zaključio da nekoliko minuta s tim čovjekom neće imati teškoća.

Okrenuo se Dallmanu u trenutku kad mu je prišao Kid i obujmio ga rukama, pokušavajući ga stisnuti što jače. Shawn zatetura, ali se uspije zadržati na nogama.

— Imam ga! Imam ga! — vikao je Kid.

Shawn se uspio okrenuti i zaštititi se tijelom samoga Kida, kako ga Dallman ne bi pogodio jureći prema njemu. Dallman ga je ipak uspio udariti šakom u trbuh, makar je Shawn okrenuo glavu i tako izbjegao udarac u lice.

— Pokaži mu! Pokaži mu tko smo mi! — vikao je Kid i sve više stezao Shawna.

Shawn je osjećao Kida kao tešku vreću na svojim leđima, nastojao se osloboditi, ali to mu nikako nije uspijevalo. Dallman ga je ponovo pogodio, i to ovaj put u rebra. Teško je disao jer ga je Kid stiskao. Ispod oka je primijetio kako se i Al pomalo oporavlja. Shvatio je da mora što brže nešto poduzeti.

Pomaknuo se nekoliko koraka unatrag i udario s Kidom na leđima o jedan od stupova dvorane. Dallman mu se ponovo približavao, ali Shawn uoči u čemu je njegov spas.

Posljednjim snagama udario je leđima ponovo o jedan stup i Kid konačno poviče od boli, a Shawn ga uspije zbaciti s leđa. Nagnuo se i spreman dočekao Dallmana i Ala koji se u me-

duvremenu oporavio. Zadobio je još nekoliko snažnih udara dok se nije sasvim snašao. Korakne natrag i osjeti nešto za ledima. Zaključi da je to stolac, dohvati ga i odbaci prema dvojici napadača. Čulo se kako se stolac razbija na Alovoj glavi i ramenima.

Napadači su trenutak zastali, i to je za Shawna bilo dovoljno. Kada su ponovo naveli, Shawn ih je dočekao spreman.

Ljevicom je udario Dallmana u lice, povukao se natrag i desnicom udario Ala u uho. Dallman ponovo zadobije udarac u glavu, zatim u vilicu, ovaj put ne tako jak kao prethodni, a Al je vikao od bijesa. Sagnuo se i ispruženih ruku nasrnuo na Shawna. Shawn je pričekao pravi trenutak, nagnuo se i pogodio ga tako precizno u sljepočnicu da se Al isti tren ispružio na tlu.

U međuvremenu se Dallman ponovo pripremao da nasrne na Shawna. Kid je i dalje ležao pokraj stupa. Radoznalaca je bilo sve više, a buka iz igračnice odjednom je utihnula.

Dopustio je da mu se Dallman približi i pretpostavljao da će raširenih ruku nasrnuti na njega. Tako je i bilo, i stoga je bez mnogo muke udario tako snažno da je Dallman posrnuo unatrag. Shawn ga je udario ispod brade i tako ga odbio. Zanjihao se i pao. Dallman za sada nije bio opasan.

Shawn iza sebe začuje viku. Okrene se i posegne za revolverom. Sada mu je već zaista bilo svega dosta i nije namjeravao ovako umoran nastaviti

borbu s bilo kojim od Dallmanovih pristaša.

— Trojica protiv jednoga, to je zaista mnogo — reče netko.

Shawnov se pogled zaustavi na crvenokosom čovjeku u rančerskom odijelu. U ruci je držao revolver uperen u nekog, očito razbojnika koji se namjeravao uplesti u borbu.

— Pretpostavljam da bi vam ovaj četvrti bio previše — namije se crvenokosi.

Oko čovjeka u koga je bio uperen revolver stajali su još neki sumnjivi ljudi, nezadovoljno mrmljajući, ali uvidjevši da ne bi imalo smisla išta pokušavati, okrenuli su se i otišli do stola za kojim su i prije sjedili.

Shawn pogleda trojicu na zemlji. Jedino se Kid polagano opravljaao, preostala dvojica i dalje su bila bez svijesti.

Ljudi oko Shawna počeli su mu sada odobravajući prilaziti, a Shawn se okrene prema crvenokosom čovjeku.

— Hvala vam, želio bih vas počastiti pićem — reče Shawn.

— Prihvaćam poziv — nasmiješio se crvenokosi. — Moj je stol tamo — reče pokazujući rukom prema praznu stolu.

* * *

— Zovem se Starbuck — reče Shawn držeći u ruci čašu viskija.

— Ljudi me najčešće zovu Red — predstavi se čovjek.

Govor mu je odavao južnjački naglasak.

— Zašto ste se upustili u tučnjavu? — upita čovjek.

— Nije bilo izbora... Obično mi je dovoljan jedan protivnik — doda smiješeći se.

Ljudi koji su maloprije radoznalo pratili borbu, polagano su

se razilazili. Kid i Al su se podigli pomažući Dallmanu da stane na noge, pa su otišli do stola za kojim su sjedili njihovi prijatelji.

– Dobro ste ih udesili. Zašto ste se uopće potukli?

– Stara priča. – U Novom Meksiku naletio sam na njih tražeći svoga brata, a nismo se razišli baš kao prijatelji.

– To je očito. Tražite brata?

– Da, brata Bena, a možda se sada naziva Damon Friend. Jedino u što sam siguran, to je da smo vjerojatno slični.

– Vjerojatno?!

– Nisam ga vidio već mnogo godina. Posvadio se s ocem i napustio ranč.

– Razumijem, a odakle ste vi?

– Ohio... ranč uz rijeku Muskingum. Tamo se nalazi i istomeni grad.

– Tamo ste naučili boksat?

– nasmiješi se čovjek. – Primijetio sam kopču koju nosite.

– Pripadala je mojem ocu. Bio je vješt borac. Da je htio, mogao je postati slavan boksač, ali se radije posvetio životu na ranču.

– Ipak vas je izvrsno naučio boksat.

– Obojicu nas je učio boksat. I Bena i mene. To će mi možda i pomoći da ga pronađem. Koliko sam čuo, priredivao je u nekim gradovima boksačka natjecanja. Jeste li ikada prisustvovali takvoj borbi?

– Nisam. Želite pronaći brata?

– Da, važno mi je – polagano će Shawn, vrteći prstima napola praznu čašu. – Kada je otac umro, ostavio je oporuku u kojoj piše da ako želim dobiti

svoj dio imetka, moram pronaći Bena. Sve dok ga ne pronađem, ne mogu doći do svoga dijela novca, a svota nije tako mala.

– Čini mi se da ste spomenuli svađu.

– Da, ali je ocu kasnije bilo žao. Sve do smrti se nadao da će se Ben vratiti. On mu je bio miljenik.

– I u mojoj obitelji bio je isti slučaj, ali uloge su bile obratne.

– Zar i vi imate brata?

– Ne, mrtav je, a ja pomalo lutam okolo bez nekog određenog cilja.

Shawn se i dalje poigravao čašom.

– I ja ponekad pomislim da je Ben mrtav i da ga uzalud tražim.

– Zar nikad niste nešto поближе saznali o njemu?

– Nisam. Jednom ili dvaput mi se činilo da sam mu sasvim blizu, ali sam se prevario. Tako je bilo i u Crucesu gdje sam naišao na Dallmana i Kida. Čuo sam kako je u tom gradu najavljeno natjecanje u boks. Čovjek koji je priređivao natjecanje mogao je, po opisu koji sam dobio, biti Ben. I još nešto. Taj čovjek se nazivao Damon Friend. Naša je majka nekada bila učiteljica. Dok smo bili djeca čitala nam je mnoge priče. U našoj omiljenoj priči riječ je bila o dvojici prijatelja koji su se zvali Damon i Pythias. Poznajete li tu dječju priču?

– Da, sjećam se.

– Tako sam pomislio da je Ben možda upotrijebio to ime.

– Možda, ali zašto bi promijenio ime?

– Ben je, kad nas je napustio, bio tako strašno ljut da se zakleo da će promijeniti ime kako ga sve dok živi ništa ne bi podsjećalo na očevo prezime. Koliko ga ja poznam, zacijelo je to i učinio.

– I vi ga, znači, od onda tražite?

– Tražim ga otkako je otac umro, ali mi se čini kao da ga tražim već cijelu vječnost.

– Ova zemlja je velika i nije tako lako pronaći nekog čovjeka – zamišljeno će Red.

– Znam. I ja sam to shvatio. Isprva sam bio pun nade, ali sada već počinjem sumnjati.

– Cijelo ga vrijeme neumorno tražite?

– Da, osim kad se moram na izvjesno vrijeme zaustaviti u nekom gradu ili na nekom ranču kako bih pronašao posao i zaradio novac za dalji put. A što je vas ovamo dovelo?

– upita sa zanimanjem Shawn.

– Slučaj...

– Nikada prije nisam čuo za ovaj grad, ali sam jučer stigao u Dodge City i tamo čuo za Babylon. Tamošnji šerif i čuvar zatvora pričali su mi o ovom gradu i uvjerali me da je ovo vrlo pogodno mjesto gdje mogu štošta saznati, a možda i susresti Bena.

– Da, svatko prije ili poslije svrati ovamo.

Zašutjeli su i Shawn se osvrće oko sebe.

U dijelu gdje je bila igraonica bilo je sve više i više ljudi. Stol za kojim su sjedili Dallman i njegovi prijatelji bio je sada prazan. Očito su napustili »Palace« ili nestali u gomili

koja se gurala oko kartaških stolova i ruleta.

– Jeste li išta do sada saznali? – upita Red. – Bio sam na tragu, ali to sada više i nije važno – promrmlja Shawn. – Peteu, čovjeku koji posluhuje piće, opisao sam Bena, ispričao mu ono malo što i sam znam, i obećao je da će razmisliti odgovara li netko tom opisu, a možda se i sjeti nekoga s imenom Damon Friend.

– Pokušajte razgovarati s ovim ženama. One se obično sjećaju muškaraca koji zalaze ovamo.

– To sam i namjeravao. Ovdje ih ima vrlo mnogo, zgodnih i privlačnih.

– Mnogi i dolaze ovamo baš zbog njih. vrlo su mlade, osim Bessie. Ona upravlja kavanom. Ne pojavljuje se ovdje.

– Čini se da su McGraw i Fisher, uredivši ovo mjesto, zaista izvukli glavni zgoditak. – Nikada još nisam vidio da na jednom istom mjestu ljudi troše toliko novca na kockanje i zabavu, i to gotovo bez prekida.

– Ujutro zatvaraju. Ovo je pravi rudnik zlata. Čuo sam da su McGraw i njegov ortak u Babylon utrošili mnogo novca, ali sam uvjeren da im se sve već višestruko vratilo – zamišljeno će red.

– Samo s početnim kapitalom čovjek može postići nešto veliko.

– Da, to je izvan svake sumnje.

Dok su razgovarali, Shawn primijeti čovjeka kako s bocom i čašom u ruci prilazi njihovu stolu. Visok i tamnopus, mirna lica, bio je vrlo dobro odjeven;

što je odmah upadalo u oči.

– Tko je taj? – upita tiho Shawn i glavom pokaže prema čovjeku koji im se već približio.

– Bart Fisher – isto tako tihim glasom odvrati Red. – McGraw nije u gradu.

– Htio bih vam čestitati – Fisher se ljubazno obrati Shawnu. – Način na koji ste svladali onu trojicu zaista je vrijedan divljenja. Zovem se Bart Fisher, vlasnik polovice Babylona. Bilo bi mi drago da vas mogu ponuditi pićem.

Fisherov glas bio je hladan, ali se osjećalo da želi biti ljubazan.

– Svakako – ljubazno će Shawn. – Poznajete li Reda – nastavi Shawn i pokaže rukom na čovjeka s kojim je sjedio.

– Već smo se sreli – reče Fisher dosta hladno i sjedne.

– Drago mi je da se danas zatekao ovdje. – Da nije bilo njega, bilo bi ih previše protiv mene! – sa smiješkom reče Shawn.

– Nije mi se tako činilo – nasmije se Fisher i napuni čaše.

Popili su piće i Shawn prekrije rukom čašu nakon što mu je Fisher želio ponovno napuniti, jer je osjećao umor i nije želio više piti.

– Čini mi se da vas do sada nisam vidio ovdje u »Palaceu« – reče Fisher, uporno gledajući u Shawna.

– Ne. Prvi put sam ovdje.

– Pete mi je rekao da tražite brata.

– Da... već dugo vremena. Nadam se da bi mogao navratiti ovamo, ako već nije bio i otišao.

– Vrlo lako moguće da navrati u Babylon. A otkuda vi zapravo dolazite? – nastavi Fisher, očito u želji da ne prekine započeti razgovor.

– Tako sam već dugo na putu da bih vam mogao navesti gotovo bilo koji grad u zemlji, ali sam rođen u Ohiju.

– Niste, znači, posebice ni uz jedan grad – udobnije se smjestivši u stolcu? – upita zainteresirano Bart Fisher.

– Nisam.

– Možda ste onda zainteresirani za posao?

– Ovdje?!

– Da, ovdje. Potreban nam je šerif.

III

Shawn zamišljeno zašuti.

Kada je stari Hiram Starbuck naveo u testamentu da mladi sin prvo mora pronaći svoga brata prije nego što se može koristiti svojim dijelom ostavštine, nije mislio o tome da će Shawnu biti potrebna sredstva koja će mu omogućiti potragu za bratom. Povremeno, ostavši bez novaca, Shawn se morao zaustaviti i zaraditi novac kako bi mogao nastaviti potragu.

Sada mu, doduše, novac nije nedostajao jer je u Teksasu imao dobro namještenje i dovoljno zaradio za neko vrijeme, ali ponuda Barta Fishera bila je ipak privlačna.

Shawn se ionako namjeravao ovdje zadržati neko vrijeme, a ako prihvati ovu ponudu, mogao bi istodobno, dok se raspituje o bratu, nešto i zaraditi. Samo, održavati red i mir u mjestu kao što je Babylon, nije bilo nimalo lako.

– Vašu ponudu primam kao kompliment, gospodine Fisher... – obrati se Shawn čovjeku kraj sebe.

– Bart – doda Fisher.

– Bart, što se dogodilo šerifu koji je prije ovdje radio? – upita Shawn.

– Elmu? Bio je to dobar čovjek, ali se upustio s jednom od djevojaka koje ovdje rade i zajedno su pobjegli. Posljednje što sam o njemu čuo jest to da se oženio u Dodgeu i da radi u nekog rančera. Koliko mi se čini, vi se ne namjeravate oženiti, zar ne?

– Ne, za sada ne – nasmiješi se Shawn.

Već je nekoliko puta osjetio potrebu za ženom i obitelji i nekoliko je puta već imao priliku da tu želju ostvari, ali je uvijek ponovo postinuo svoje osjećaje, svjestan da se ne može udomiti dok ne pronaše Bena.

– To mi je drago. Nemojte me pogrešno shvatiti. Nikome nije zabranjeno posjećivati naše djevojke, ali je važno da se ni za koju previše ne vežete.

– Ne bismo htjeli novog Elma ovdje – nasmiješi se Fisher. – U »Palaceu« imamo dvadeset i tri djevojke, i kad god zaželite možete posjetiti bilo koju od njih. Uz našu pogodbu dobivate još besplatan stan i hranu.

Shawn pogleda Reda koji je nezainteresirano gledao prema kartaškim stolovima i kao da nije slušao razgovor koji se vodio za stolom.

– Što je sa zamjenikom šerifa? Trebate li i njega? – upita Shawn misleći time pomoći Redu.

– Nikada do sada nismo

imali zamjenika šerifa – reče Fisher. – Šerifa smo imali različitih dobrih, loših, srednjih, ali jedan je uvijek bio dovoljan. vjerojatno je to i zato što ljudi koji najčešće ovamo zalaze ne izazivaju neprilike. Onakvi koji su vas napali, rijetki su gosti. Od našeg šerifa očekujemo da spriječi takve ljude da smetaju ostalima pri kockanju, zabavi ili bilo čemu drugome. Tučnjavu u kakvu ste vi danas bili upleteni nismo imali već duže od mjesec dana, a da smo imali šerifa, vjerojatno do svega toga ne bi došlo. Šerifska zvijezda koju biste nosili, opravdana je zakonom. Ovlašteni smo da sami imenujemo svog šerifa – imamo i zatvor i dopušteno nam je da sami sudimo prijestupnicima.

– Kada biste željeli da preuzmem dužnost, ako prihvatim?

– Odmah, ako je moguće već noćas, ali u svakom slučaju ne kasnije od sutra.

– Što će reći vaš ortak?

– Sve će biti u redu. Amos će se složiti. Sada je poslovno odsutan, ali uvijek prihvaća moje odluke. Mnogo smo ovdje uložili i moramo to čuvati.

– Razumijem. Hoću li morati pripaziti i na trgovine i ostale zgrade u Babylonu?

– Amos i ja vlasnici smo svega što postoji u ovom gradu. Kupili smo zemlju i podigli sve zgrade koje ovdje vidite. Namjestili smo ljude koji za nas vode posao u prodavaonicama.

– Da, svakako. Sve vodite kako vama odgovara – doda Red.

– Da, to je i razumljivo. Ulo-

žili smo ovdje mnogo novca i naše je pravo da taj novac vratimo i zaradimo što više možemo.

— Nisam ni tvrdio suprotno, ali vlasnici saluna u obližnjim gradovima vjerojatno nisu time oduševljeni. — Čuo sam da u Dodgeu ima devetnaest saluna na samo tisuću i dvjestu stanovnika. Ti se vlasnici ne mogu baš tako silno obogatiti.

— To je istina, ali je u mnogim mjestima tako. Stoga smo Amos i ja odlučili da naš posao vodimo na naš način. Odlučili smo podići vlastiti grad kako bismo sve mogli imati pod svojom kontrolom — pomalo će ljutiti Fisher, pogledavši Reda. — Što ste odlučili? — upita Shawna. — Plaća je sto dolara mjesečno i sve ostalo što sam malo prije naveo. Prihvaćate li ili ne?

— Jednom sam već radio kao šerif i mislim da bih mogao prihvatiti ponudu.

— U redu. Znači, pogodili smo se. Bilo bi mi drago da počnete već noćas.

— U redu.

— Šerifov ured je otvoren. Značku ćete pronaći u ladici pisaćeg stola. Vaš je stan pokraj zatvora, konja smjestite u staju pokraj zatvora. Zanima li vas još nešto?

— Ne, ako vi nemate što dodati.

— Nemam — reče Fisher i ustane. — Prepuštam vama da odredite u koje ćete vrijeme obilaziti grad, ali vodite računa o tome da najviše vremena treba da provedete u »Palaceu«. Važno nam je da održite red, ali ne ometajte posao.

— Želite li time reći da ne hapsim ljude?

— Ne, ako baš nije izričito potrebno, ali, uostalom, to prepuštam vama. Ako se dogodi nešto što treba raspraviti na sudu, Amos je sudac, on će održati suđenje i donijeti presudu. Nešto sam zaboravio. — Pripazite na »Flophouse«!

— »Flophouse«?

— Da. — To je konačište za ljude koji su samo na prolazu. Mogu tamo ostaviti svoje stvari i ako žele i besplatno prenoćiti. Za posao, to je vrlo unosno. Smatramo da je bolje ljudima omogućiti da besplatno prespavaju nego da u hotelu unajme sobu koju kasnije nemaju čime platiti. U tom je konačištu jedino zabranjeno kartanje, kockanje ili bilo koja druga slična igra. Želimo da ljudi koji imaju novca, da ga potroše u našem »Palaceu«.

— Znači da je čovjek koji u »Palaceu« zakarta sav novac, dobrodošao u tom vašem »Flophouseu« i tamo može besplatno prespavati?

— Upravo tako — zaključio Fisher i pođe. — Još ćemo se kasnije vidjeti — dobaci preko ramena.

Shawn ga je promatrao kako odlazi do šanka, jednom od ljudi dodaje bocu i odlazi u igračnicu.

— Toliko vam je potreban novac? — nezadovoljno upita Red.

— Ne. Zapravo ovaj čas uopće ne trebam posao, ali kako ionako namjeravam ovdje ostati neko vrijeme, dobro će mi doći da ujedno nešto zaradim.

— Da, možda imate pravo —

zaključiti Red i ljubaznije nastavi: — Ako netko može ovdje nešto zaraditi, bio bi lud da to ne prihvati!

— Pokušao sam i vama omogućiti da kao moj pomoćnik nešto zaradite.

— Meni?! Ne. Rado ću vam pomoći ali ne bih pristao da nosim šerifsku zvijezdu!

— Kako bi bilo da stanujete sa mnom, ako je prostorija koja mi je dodijeljena dovoljno velika za dvojicu?

— Hvala, već stanujem u hotelu — odvrati Red.

— Kako želite, ali ako vam ipak zatreba prenoćište, moja ponuda i dalje vrijedi. Još uvijek bolje nego da ste primorani preseliti se u »Flophouse« — nasmiješi se Shawn.

— Hvala — uzvratu crvenokosi čovjek.

Shawn ustane.

— Bit će najbolje da se sada pobrinem za konja i odnesem stvari u ured. Kada običavate večerati?

— Oko šest.

— Sastat ćemo se onda u restoranu — reče Shawn i pozdravi ga.

Tek kada je Shawn izišao, prisjetio se kako crvenokosi čovjek, koga, kako on sâm kaže, nazivaju Red, u toku cijelog razgovora nije rekao svoje pravo ime. Znači da mu je stalo da se njegovo ime ne sazna.

U tome nije bilo ništa neobičnog. Vjerojatno mnogi ljudi koji zalaze u »Palace« ne navode svoja prava imena i ne bi imalo smisla tražiti razlog za što tako postupaju.

Shawn nije namjeravao pitati Reda za ime. Na svom dugom putu upoznao je mnogo ljudi. S mnogima se zbližio ali ni s kim se nije sprijateljio.

Ovaj put mu se činilo da Reda poznaje već godinama, iako su se upoznali prije nepun sat. U trenutku pomisli da ga Red podsjeća na oca ili možda Bena.

IV

U »Palaceu« nije bilo velike razlike između dana i noći. U svako doba dana više ili manje ljudi sjedilo je za kartaškim stolovima, oko ruleta ili za šankom.

Shawn je smjestio konja, razgledao svoj ured i prostoriju u kojoj će spavati. Zadovoljan smještajem, prikopčao je šerifsku zvijezdu i vratio se pred »Palace«.

Stao je na ulazna vrata i gledao u dvoranu. Nadao se da će možda u vrijeme večere u igračnici biti manje ljudi, ali se prevario. Ljudi za stolovima bili su zadubljeni u igru, a stalno su doletili novi posjetici. Doimali su se omamljeni svime što im »Palace« može pružiti i kao da su željeli iskusiti što više dok ne budu primorani krenuti dalje.

Sredinom večeri izbila je svađa za stolom za kojim se igrao »Black Jack«. Dvojica kaubojica su se prepirala, ali očito ne o kartama. Prije no što je moglo doći do bilo kakvih neugodnosti, Shawn ih je izveo na ulicu. Čim su izišli, čini se, više im nije bilo do svađe. Otišli su svojim konjima i odjahali cestom za Raton Pass i Novi Meksiko.

Shawn se vratio unutra i ugledao Reda kako sjedi za stolom i pije. Ugledavši Shawna, Red mu se nasmiješio i kimnuo. Ostali vjerojatno i nisu primijetili što se malo prije dogodilo, jer su bili zadubljeni u kartaške igre.

Malo kasnije izbila je svada za stolom za kojim se igrao poker. Fisher koji je bio u blizini pozvao je odmah Shawna i čim se on približio, ljudi su se smirili i nitko više nije ni podigao glas. – Bilo je očito da se u »Palaceu« proćulo kako Babylon ima novog šerifa, i to je vjerojatno bilo dovoljno da nitko ne zapodijeva bespotrebnu prepirku.

Shawn se okrenuo i pošao prema šanku. Njegovu pažnju privukla su dvojica koja su stajala između šanka i stolova. Činili su mu se poznati. Prisjetio se da su to prijatelji Hakea Dallmana. Očito nisu napustili Babylon i Shawn odmah pomisli kako bi moglo biti još nepriлика.

Odustao je od namjere da se uspne stubama na galeriju, odakle bi imao dobar pogled na cijelu dvoranu, već odlučio među ljudima u igračnici pogledati nije li tamo Dallman i još koji od njegovih prijatelja.

Sat vremena ih je tražio, ali nikoga nije pronašao. Možda ih uopće nije bilo ovdje, a ako su ga opazili, zacijelo su ga se nastojali kloniti.

U prostoriji iza šanka popio je oko ponoći šalicu kave u društvu Petea i jednog od ljudi koji za kartaškim stolovima dijele karte. Ta je prostorija bila uređena kao mala priručna kuhinja, kako namještenici ne

bi morali izlaziti da nešto pojedu i popiju.

– Unosna noć – nasmiješi se Pete. – Šerife, ovo je Ollie Cates, radi kod kartaških stolova. Ollie, ovo je naš novi šerif – reče okrenuvši se prema čovjeku – Shawn Starbuck.

Shawn mu pruži ruku.

– Shawn? Ime zvuči kao da je indijansko.

– To i jest indijansko ime. Moja je majka nekoć podučavala djecu iz plemena Shawnee. Bila je učiteljica, i to joj se ime svidjelo pa me tako nazvala.

– Razumijem, – nisam ni mislio reći da izgledate kao Indijanac!

Shawn je pio kavu i slušao kako Pete tumači Catesu da novi šerif traži brata Bena.

– Ne obraćam mnogo pažnje ljudima kojima dijelim karte – slegne ramenima Cates. – Da budem iskren, svi su slični, no ako itko preda mnom spomene to ime, reći ću vam. Dobro pamtim imena.

U prostoriju su ušle dvije djevojke. Jedna smeđe kose, u svjetlucavoj zelenoj haljini s pločicom oko vrata na kojoj je stajalo ime »Anna«, a druga mršava tamnoputa Meksikanka velikih crnih očiju po imenu »Chica«.

Shawn se prisjeti onoga što mu je Pete prije rekao i zato ih upita da li se možda sjećaju nekog Bena Starbucka ili Damona Frienda. Meksikanka je odmah niječno stresla glavom ali Anna, koja je u kavu ulila viskija, činilo se da se sjeća nekoga Damona Frienda, iako nije bila sasvim sigurna.

– Koliko se sjećam, taj mo-

mak nije bio nalik na vas – reče Anna. – Bio je niska rasta, a sjećam se da su ga prijatelji koji su bili s njime u društvu zvali Friend.

– Mislite li da bi se možda još netko mogao sjetiti toga čovjeka? – upita Shawn.

– Možda. Većina ljudi koji ovamo dođu ostanu nekoliko dana i odlaze tek nakon što ostanu bez novca. Ako želite, mogla bih...

– Šerife! – poviče netko izvana i Anna zastane usred rečenice. – Velike neprilike!

Shawn odmah požuri u igračnicu. Nasred dvorane ljudi su okružili dvojicu koja su stajala s rukama na revolverima nasuprot trećem čovjeku čije su oči bile crvene od pića. I on je stajao s rukom iznad revolvera i kad je Shawn stigao promrm-lja:

– Ne uplićite se u ovo! Držite se po strani! Uvrijedili su me i moram ih naučiti pameti.

– Dobro, ali ne ovdje – mirno će Shawn. – Ako želite sređivati račune, uredite to vani. Ne želim da ovdje itko bude ranjen.

– Ne...

Shawn osjeti kako mu se mišići napinju od bijesa. Ovdje zaista stalno iskrsavaju neprilike! Pijani kartaši, kauboji... Taj mu se čovjek činio pravim revolverašem i ako izbiје pucnjava, još bi netko mogao biti ranjen.

U dvorani je zavládala grobna tišina. Shawn pogleda onu dvojicu. Činilo se da već pomalo oklijevaju i nisu se doimali opasno. Izgledalo je kao

da bi se najradije povukli i nestali.

– Još vam jednom kažem da sve ovo zaboravite – pokuša ponovno Shawn.

– Idite k vragu! Ja ću...

Shawn potegne revolver i udari revolveraša drškom po glavi. Čovjek se okrene i padne na zemlju. Čulo se kako su svi odahnuli, a posebno ona dvojica.

Kimnuli su prema Shawnu, okrenuli se i ubrzo nestali.

I Shawn osjeti kako mu nape-tost popušta. Spremio je revolver i odmaknuo se, kad se pojavio Bart Fisher.

– Odnosite ga u hotel i stavite u krevet! – zapovijedi Fisher svojim ljudima koji su se našli u blizini. – Kažite Carltonu da mu sutra ujutro ništa ne naplati. Dobro ste ovo izveli. Kako ste ga uspjeli udariti tako da je odmah pao? – nas-mije se Fisher obrativši se Shawnu.

– U Dodgeu sam vidio jučer kako je ondašnji šerif na takav način sredio jednog momka.

Fisher zadovoljno kimne glavom.

– Dobar ste momak. Izvrsno obavljate svoj posao – doda Fisher, okrene se i zade među kartaške stolove.

Shawn se ogleda oko sebe i opazi kako ga ljudi šutke gledaju. Očito su razmišljali o novom šerifu i ubrzo će ostati osamljen jer će ga se ljudi početi bojati. Ali on je već jednom bio šerif i znao je da su takvi ljudi gotovo uvijek samotnjaci.

* * *

Kad se približila ponoć, osjetio je umor. Toga dana jahao je

od izlaska sunca i sada mu je već zaista bio potreban odmor.

Po drugi je put otišao u prostoriju za namještenike i natio šalicu kave. Htio je i malo viskija, ali boca je bila prazna a nije želio otići do šanka i tražiti novu. Dok je pio posljednji gutljaj kave, ušla je djevojka Jenny i umorno mu se nasmijevala. Shawn ozdravi i dok je djevojka ulijevala kavu u šalicu, iskoristio je priliku da je upita pozna li možda Bena. Djevojka nije ništa znala o čovjeku koji bi mogao biti Ben, ali je kao i ostali obećala da će se raspitati.

— Ako do sada još nije svratio ovamo, uvjerena sam da će doći — reče djevojka dok je Shawn izlazio.

Shawn je potražio Barta Fishera. Našao ga je i pozvao na stranu.

— Danas mi je dan bio naporan. Još ću jednom sve obići, a onda mi je potreban odmor — reče kad su se udaljili od vreve u dvorani.

Fisher se namrgodi, ali se ipak na kraju ljubazno nasmiješi, shvativši da Shawn ima pravo.

— U redu, ako se dogodi nešto što ne mogu sam srediti, poslat ću po vas.

— Učinite tako — odvrati Shawn, okrene se i ode.

Fisher je zacijelo očekivao da će ostati budan cijelu noć, ali od umora zaista nije više mogao stajati na nogama. Uostalom, ako Fisher ima nešto protiv, može ga i otpustiti. Nije mu bilo stalo.

Dok je izlazio, primijeti da Red više ne sjedi za stolom gdje ga je prije vidio. Sigurno

će ga sresti ujutro za vrijeme doručka.

Izišao je na ulicu, obišao grad, pogledao trgovine, i svratio u prolaze između kuća, a kada se uvjerio da je sve mirno, otišao je u svoju sobu, bacio se na krevet skinuvši samo čizme.

Osjetivši da ga netko budi, činilo mu se da je spavao samo trenutak. Uspravi se i ugleda pred sobom Fishera i još nekoliko ljudi iz »Palacea«.

— Okrali su me! — vikao je Fisher. — Nedostaje dvadeset tisuća dolara!

Shawn ustane i sneno pogleda Fishera. Pogledavši kroz prozor, primijetio je da sunce već izlazi. Znači da je ipak spavao nekoliko sati.

— Kako se to dogodilo? — upita obuvajući čizme.

— Sakrili su se u našem uredu gdje nam je sef. Naš blagajnik svaka tri-četiri sata pokupi novac sa stolova i odnosi ga u sef kako ne bi na stolovima bilo previše novca. Pred jutro, kad je otišao od sefa, napali su ga ljudi koji su bili sakriveni u uredu, onesvijestili ga, uzeli novac koji je donio i vreću s novcem što su je pronašli u sefu, i nestali.

— Je li se blagajnik osvijestio? Mogu li mu postaviti neka pitanja? — upita Shawn, dok je već stajao na vratima.

— Prije deset minuta bio je još bez svijesti, ali možda se sada već oporavio i moći će govoriti.

Svi su izišli iz šerifova ureda i požurili u »Palacea«.

U uredskoj prostoriji Fishera i McGrawa blagajnik, postariji čovjek sijede kose, sjedio je na stolcu. U jednoj je ruci držao čašu, a drugom je pritiskivao uz čelo hladni oblog.

– Dobro su me udarili, šerife – promrmlja blagajnik.

– Glavno da ste živi. Koliko ih je bilo? – upita ga nestrpljivo Shawn.

– Ako se ne varam, dvojica.

– Poznajete li ih?

– Ne znam kako se zovu, ali mogao bih ih odmah prepoznati. Mogu vam reći tko su oni i...

– Što to sada znači? – ljutito ga prekine Fisher. – Ili ih poznajete ili ih ne poznajete?!

– Time hoću reći da sam ih već vidio ovdje u »Palaceu«. Već nekoliko dana zalaze ovamo. Oni su zacijelo prijatelji onih ljudi koji su vas, šerife, napali ovdje u »Palaceu«.

Shawn pomisli kako su to Dallmanovi ljudi, a Hake i Kid su vjerojatno čekali vani dok ovi ne obave posao.

– Mislim da znam o kome govorite. Sjećam se da sam ih vidio ovdje – reče Shawn. – Niste li možda vidjeli u kojem su smjeru odjahali?

– Prema jugu – uzrujano će Fisher. – Vjerojatno su krenuli u Brewer-Flat.

– Je li to neki grad? – upita Shawn.

– To je grad na indijanskom teritoriju u koji se često sklanjaju ljudi izvan zakona.

– Nisu odnijeli samo novac! Povelili su Dolly i Jenny! – uzrujano će djevojka koja je upravo ušla u ured.

– Do vraga! Povelili su ih ili su one svojevolumno pošle s

njima? – bijesno će Fisher.

Djevojka imenom Hallie u neprilici je vrtila pločicu na kojoj je stajalo njezino ime.

– Pretpostavljam da su ih povelili – zaključila na kraju. – Sve njihove stvari su u sobi.

– Znači da su ih oteli! – odlučno će Pete. – Uvjeran sam da nikada ne bi svojevolumno otišle s razbojnicima. Jenny sigurno ne, Dolly možda, ali Jenny nikako!

– Ti su ljudi sve vrlo dobro isplanirali – počeo Fisher. – Bili su ovdje nekoliko dana kako bi sve dobro izvidjeli i upoznali se sa situacijom. Očito su bili zadovoljni što nema šerifa, a kad smo vas namjestili, ukrali su novac dok ste vi spavali – reče, obrativši se Shawnu. – Očekujem od vas, Starbuck, da krenete za njima! Želim da vratite i novac i žene!

– Nadam se da ću uspjeti. – Koliko je do Brewer-Flata?

– Jedan dan jahanja prema jugu, a zatim dio prema istoku – objasni Fisher.

– Znam gdje je taj grad. – Javi se Red koji je s vrata slušao razgovor. – Ako želite, poći ću s vama – predloži i pogleda Shawna.

– Bit ću vam zahvalan – ljubazno će Shawn.

– Povedite nekoliko ljudi – nastavi Fisher. – Bit će najbolje da organiziramo potjeru.

– Tako ne bismo uspjeli – odlučno će Red. – Da dodemo s potjerom, cijeli bi se grad i svi ljudi u njemu pobunili i počeli boriti protiv nas. Kako ste i sami rekli, to je grad bez zakona i potjera vjerojatno ne bi dobro došla i ne bi uspjela.

– U redu. Kako želite – zaključí Fisher. – Ako se ipak predomislite, vrlo brzo mogu skupiti ljude – obrati se Shawnu.

– Kao što je Red rekao, bit će najbolje da krenemo sami – zaključí Shawn. – Tako imamo više izgleda da uspijemo.

– Odlučite sami. Mene jedino zanima da dobijem natrag novac i te dvije žene. Kada krećete?

– Odmah – odgovori Shawn i krene prema vratima. Red je pošao za njim.

V

Kad su se Shawn i Red zaustavili u dolini, bilo je već kasno popodne. S mjesta na kojem su se zaustavili prostirao se dobar vidik na cijelu dolinu.

– To je Brewor-Flat – reče Red i pokaže u smjeru nekoliko manjih kuća koje su se nazirale u daljini.

– Ne izgleda baš kao grad – zaključí Shawn tražeći pogledom najbolji put kojim bi se mogli približiti da ih nitko ne zamijeti.

– Da, nije baš velik. Najveća zgrada koju vidiš je dućan i salun. Vlasnik je nekadašnji stari lovac Buffalo Brady. Onome kome je to potrebno, on iznajmljuje kolibu u kojoj se može sakriti pred zakonom.

– Kako to uspijeva? Ne progone li ga zbog toga?

– Koliko ja znam ne. Dobro živi i ništa mu ne nedostaje.

– Oko kuće je čistina. Neće nam biti lako da joj se približimo. Morat ćemo pričekati da se smrači, a Dallmanu i ost-

alima moglo bi pasti na um da do tada krenu dalje.

– Ostat će ovdje – uvjerrljivo će Red. Ovo je jedino mjesto za koje vjeruju da je sigurno.

– Najbliže i najsigurnije – potvrdno kimne Shawn.

– Ako se ne varam, s druge strane je žbunje. Tako bismo se ipak mogli približiti kućama da nas nitko ne opazi.

– Jesi li već bio ovdje? – začuđeno će Shawn.

– Jednom – kratko će Red, podbode konja i krene prema naselju.

Jahali su zaklonjeni drvećem, sve dok se u velikom lukunisu približili drugoj strani naselja. Sjahali su i pognuvši se odšuljali naprijed. Ubrzo Red dotakne Shawnovo rame i zaustavi ga.

Shawn podigne glavu i u blizini ugleda prve kuće. Jasno je mogao vidjeti trošnu zgradu u kojoj je bio dućan i salun. Vlasnik tog malog naselja vjerojatno je u njoj i stanovao. S jedne i s druge strane saluna bili su nizovi malih trošnih koliba. Desno od Shawna i Reda bili su preostali zidovi zgrade koja je nekada, čini se, bila staja.

– Mogli bismo se tamo skloniti – tiho predloži Red i pokaže ruševinu. Imat ćemo dobar pogled. Prvo što moramo ustanoviti jest u kojoj su se kući smjestili Dallman i ostali razbojnici.

Shawn kimne i ubrzo su već bili u nekadašnjoj staji, smjestivši se kraj trošna zida odakle je preglednost bila dobra. Izbliža cijelo se mjesto doimalo većim, a bolje ga pogledavši

nije sve niti bilo u tako lošem stanju. Kroz dućanske prozore moglo se vidjeti da se vlasnik dobro opremio raznovrsnom robom. Nedaleko od kuća nazirao se koral u kojem je stajalo desetak konja.

— Imaš li neki plan? — upita Red. — Što da poduzmemo? Sedmoro ih je, ako se ne varam, a možemo računati i s ljudima koji će im priskočiti u pomoć ako bude borbe!

— Jedini način na koji bismo mogli uspjeti jeste da ih svladamo prije nego što ostali uopće shvate što je posrijedi.

— To možemo izvesti jedino ako su svi u istoj kolibi i ako ih uspijemo brzo svladati. Inače, ostali će nešto posumnjati.

— Znam — promrmlja Shawn i pomisli kako su ipak možda pogriješili što nisu pozvali više ljudi.

U tom bi slučaju, međutim, sigurno izbila pucnjava, a razbojnici koji bi se našli u salunu i ostalim kućama, bili bi u prednosti.

— Evo našeg čovjeka — odjednom će Red.

Shawn pogleda prema salunu i ugleda Hakea Dallmana kako izlazi, noseći u ruci kutiju s hranom, a uz njega je koraćao Al sa dvije boce viskija pod rukama. Zastali su, Dallman je nešto rekao na što su se obojica nasmijala i zatim krenula dalje.

— Čini se da su u posljednjoj kući — promrmlja Red. — Tako će nam ipak biti lakše. Možda ćemo imati sreće.

VI

Dallman i Al zastali su pred posljednjom kućom u nizu.

Vrata su se otvorila i oni su ušli.

— Moramo čekati da padne mrak — zamišljeno će Shawn.

— Da, a što ćemo kad se smrači?

— Mislim da bismo morali ući u kuću i iznenaditi ih. Sumnjam da nam išta drugo preostaje.

— To će zaista biti iznenađenje, ali drugog izbora nema. Opali li netko samo jedan metak, cijelo će se naselje dići protiv nas.

— To mi je jasno. Imaju li kuće možda i stražnji ulaz?

— Sve imaju i stražnji ulaz.

— Znači, jedan mora doći s prednje strane a drugi sa stražnje. Ući ćemo obojica u isti čas i jedina je prednost to što nas ne čekaju.

— Sedmoro ih je, a s njima su i dvije žene — nasmiješi se Red.

— Nadam se jedino da ih nema više. A što ako ih je netko ovdje dočekao? i — Uvijek si tako malodušan? — upita Red i ponovo se nasmiješi.

— Da, ponekad sam malodušan, ali život me takvim učinio, jer ni do čega čovjek ne može doći na lagan način.

— Je li zvijezda koju sada nosiš toliko važna, da se zaista želiš upustiti u borbu?

— Preuzeo sam dužnost šerifa, a ovo je ovdje dio mog posla.

— Razumijem, ali ipak. Pokušati svladati toliko nadmoćne protivnike, to je zaista izazivanje sudbine. Kako ih namjeravamo odvesti u Babylon?

— Uopće ih ne namjeravam odvesti u Babylon. Jedino no-

vac i žene. Bilo što drugo pokušati bilo bi zaista preopasno. Namjeravam da uđemo u kuću, napadnemo ih, svladamo, svežemo i nestanemo s novcem i ženama prije nego što ostali u naselju opaze da se nešto događa.

— Drago mi je što to čujem. Mislio sam da ih možda namjeravaš sve odvesti u Babylon i izvesti pred sud.

— To bi bilo najbolje, ali znam da ne možemo tako nešto izvesti. Imaš li možda uza se uže?

— Imam.

— Donesi ga. Razrezat ćemo ga na nekoliko komada i...

— Moje uže?! — začudi se Red.

— Pobrinut ću se da ti Fisher nabavi uže — nasmije se Shawn. — Moramo ih nečim svezati, a uz usta im možemo staviti marame koje ćemo vjerojatno naći u kolibi.

— Ujedno ću i konje dovesti malo bliže — reče Red. — Neće nam biti naodmet ako budu bliže kolibama.

— U redu.

— Kako bi bilo da nabavim konje za žene?

Shawn pogleda prema koralu i zaključujući da bi bilo nemoguće iz koralu uzeti konje.

— Morat će jahati s nama — zaključujući Shawn.

— Da, ali ako nas netko bude slijedio, to neće biti moguće.

— Nastojat ćemo sve izvesti neopazice.

Kada su se ponovo našli u zaklonu, vidjeli su kako dvojica jahača ulaze u naselje i zastavljaju konje pred Bradyjevim salunom. Sjahali su i ušli u

salun. Ubrzo su izašli, odveli konje do koralu i vratili se ponovo u salun. U naselju je bilo prilično tiho i na prvi se pogled moglo pomisliti da je mjesto izumrlo. Očito je bio običaj da se ljudi zadržavaju svaki u svojoj unajmljenoj kući.

Kad su se posljednje sunčane zrake ugasile zahladnjelo je i lagani je povjetarac njihao, grmlja i grane drveća. Iz trgovine je izašao neki čovjek sa psom, otišao do koralu i nahranio konje. Oboje su nestali iza kuća pokraj koralu.

Shawn ustane, dohvati nekoliko komada užeta koje su prethodno razrezali. Gledao je prema kući u kojoj je znao da su razbojnici koje traže. U kući je gorjela svjetiljka. I u susjednoj kući bio je mrak, ali je zato ona s druge strane bila rasvijetljena, a i u salunu je gorjelo svjetlo.

— Krenimo — odjednom će Shawn.

Potrčase pognuti prema zamašenoj kući.

Začuli su glasove i oprezno pogledali prema kući u kojoj su bili Dallman i ostali razbojnici. Pažljivo su se približili i provirili kroz prozor. Razbojnici su kartali. Pred svakim je igračem ležala hrpa novca. Očito su već podijelili novac iz »Palacea«. Gotovo prazne boce viskija stajale su na stolu, a revolveri su svi bili odloženi na stolu.

Jenny je sjedila na stolcu u kutu i promatrala ih, a Dolly se smjestila kraj Ala i naslonivši se na njega sa zanimanjem pratila igru.

Red dotakne Shawna za rame i pokaže mu stražnja

vrata na koja će on ući.

– Pričekaj da ja stignem do prednjeg ulaza – prošapće Shawn.

– Brojit ću do trideset – tiho odvrati Red.

Shawn pažljivo i tiho krene, brojeći u sebi do trideset kako bi istodobno s Redom mogao prodrijeti u kuću. Čuo je kako netko ljutito psuje. Iz saluna je dopiralo pjevanje.

– Dvadeset i osam, dvadeset i devet, trideset – tiho će Shawn i nogom udari o vrata koja su odmah popustila i otvorila se.

Kada je Shawn ušao u zadimljenu prostoriju, istodobno su se naglo otvorila vrata s druge strane i na ulazu se pojavio Red.

– Ruke uvis! – zapovjedi Shawn.

* * *

Dolly zaprepašteno vrisne, Dallman skoči na noge i htjede dohvatiti revolver, ali ga Shawn drškom revolvera udari po glavi i ovaj padne na zemlju. Red je istodobno udario revolverom drugog momka, a jednog odgurnuo nogom.

U zadimljenoj prostoriji nastao je pravi metež. Shawn osjeti kako ga netko drži za nogu, udari ga i osjeti da mu je noga oslobođena. Pogledavši ustanovi da je to bio Al. Kid je očito namjeravao doći do revolvera. Shawn ga htjede udariti, ali napadnut s druge strane izgubi ravnotežu, pa je Kid uspio dohvatiti revolver. Uperio ga je u Shawna, ali je Red pravodobno reagirao, bacio se na Kida, obujmio ga rukama i Kid je posrnuvši pucao sam u sebe.

Povikao je, raširio oči od bola i srušio se. Red mu uzme revolver iz ruke, odgurne ga u stranu, u blizinu Dallmana koji je i dalje ležao. Tišinu koja je odjednom nastala prekidalo je jedino teško disanje. Razbojnici su, nepomično stojeći, i dalje začuđeno gledali u uperene revolvere Shawna i Reda.

– Želite li da vam se dogodi ovako nešto? – upita Red i pokaže prema Kidu.

Svi su šutjeli. Shawn se više nije plašio da će netko zapucati, jedino je Dolly mogla ponovo početi vikati, a to bi bilo vrlo opasno. Slobodnom je rukom lagano otvorio vrata i pogledao u noć. Nigdje se ništa nije micalo. Očito nitko nije ništa čuo.

– Legnite! Svi! Brzo! – zapovjedi Shawn i okrene se ponovo prema ljudima te zatvori vrata. – Potrbuške! A vi, skupite novac i stavite sve u vreću – reče i pogleda žene.

Jenny odmah priskoči, a Dolly je i dalje stajala naslonjena o zid.

– Ako ne želiš da ti se nešto dogodi, pripazi da možda ne počneš vikati! – upozori je Shawn.

Dolly je šutjela, gledajući ga začuđeno i zaprepašteno.

Red je počeo vezivati razbojnice i Shawn mu se priključi. Ubrzo su bili gotovi. Znali su da moraju požuriti jer je lako mogao netko navratiti u kolibu, a to bi izazvalo velike neugodnosti.

Shawn ustane i Jenny mu šutke doda vreću s novcem.

– Je li to sve?

Djevojka kimne.

– Krenimo – odlučno će

Shawn i okrene se prema stražnjim vratima na kojima je Red već čekao spreman za polazak.

Jenny se požuri prema izlazu, a Dolly je i dalje nepomično stajala.

— Hajdemo! Nemamo vremena! — glasno će Shawn.

— Ne želim poći s vama! Ne želim se vratiti u Babylon! Dosta mi je McGrawa i onoga prokletog grada — očajnim će glasom Dolly.

— Kako god želiš! Ne namjeravam te siliti — reče Shawn nakon što je tiho opsovao. — Ali moram te svezati kao i ostale — doda i dohvati uže.

— Nije potrebno. Čekat ću dok ne odete.

— Neće ona čekati — ljutito će Jenny. — Nećemo napraviti ni dva koraka, a već će početi vikati.

Shawn je plegne kraj razbojnika i sveže je, a u usta joj stavi maramu kako ne bi mogla vikati.

— Pričekajte da vidim ima li koga vani — reče Shawn.

Opreno proviri, ali je sve bilo tiho i pusto. Izišao je i rukom pozvao Jenny i Reda. Potrčali su sagnuti prema grmlju odakle su se Red i on došuljali do kuće.

Kada su se našli u blizini svojih konja, iz saluna se začuje pucanj. Shawn se okrene i potrči uza zid napuštene staje, odakle se mogao dobro vidjeti salon.

Iz saluna su izišla dvojica pijanaca. U rukama su držali napola prazne boce i povremeno pucali. Jedva se držeći na nogama krenuli su očito prema kući u kojoj su spavali.

Shawn se požuri do Reda i

Jenny, te pruži Redu vreću s novcem.

— Uzmi novac i povedi djevojku. Krenite odmah u Babylon — tiho će Shawn.

Red dohvati vreću i pričvrsti je za sedlo, uzjaše i pomogne Jenny da uzjaše iza nje.

— Tko puca? — upita Red.

— Dva pijanca. Tko zna da li će krenuti prema kući u kojoj je Dallman. Bit će bolje da odmah krenete...

— A što će biti s tobom? — prekine ga Red.

— Krenut ću ubrzo za vama, ali ako pijanci pronađu Dallmana i ostale, probudit će cijelo mjesto. Moram ih zadržati.

— Za sada smo u prednosti.

— Znam, ali vi jašete udvoje. Ne želim ništa riskirati.

— Znači da ćeš ovdje čekati?

— Krenut ću s vama i pričekat malo dalje.

Izišli su iz naselja i kad su došli do manje uzvisine, zaustavili su se.

— Bit će najbolje da odavde motrim da li će krenuti u potjeru za nama. Ako pođu, odvest ću ih u pogrešnu smjeru. Ne vjerujem da bi samo tako dopustili da im se oduzme lako dobi ven novac — zamišljeno će Shawn.

— Za sada je sve mirno. Znači da ona dvojica ipak nisu otišla do Dallmanove kolibe — zaključio Red.

— Čini se da imamo sreću, ali ipak ne želim riskirati.

— Bart Fisher je zaista znao zašto je baš vas zaposlio za šerifa — progovori Jenny. — Šteta je jedino da ne shvaćate o čemu je zapravo riječ.

— Postoji li nešto u što ni-

sam upućen? — začudeno upita Shawn.

— Zaposlili su vas kao šerifa, ali to nije glavni razlog. Fisher je tražio nekoga tko je hrabriji i smjeliji od ostalih. Kada je vidio kako ste obračunali s Dallmanom i njegovim prijateljima, shvatio je da ste vi onaj koga traži.

Shawn ju je gledao stisnutih očiju.

— Ne želi da vi samo održavate red u »Palaceu« — nastavi djevojka. — Vaš je glavni posao da štitite McGrawa, jer ga netko namjerava ubiti. Vas su najмили kako biste ga zaštitili. McGraw se sakrio...

Iz Brewer-Flata začuo se odjednom vrisak i Jenny začudeno zašuti.

Shawn se okrene i ugleda nekoliko ljudi kako trče prema Dallmanovoj kući.

— Krenite! Stići ću vas poslije — odlučno će Shawn.

VII

Shawn pričekao da Red i Jenny nestanu u daljini i zatim se vrati dio puta natrag prema naselju do mjesta odakle je bio bolji pogled.

Stao je i razmišljao o onome što mu je rekla Jenny. Pred salunom je bila skupina ljudi. Nije mogao točno vidjeti tko je sve tamo, ali mu se ipak činilo da je među njima i Dallman. Očito su se dogovorili što da poduzmu i na kraju ušli u salun zaključivši, čini se, da je prošlo predugo vremena od napada i da je sada ionako premračno a da bi mogli doći ljudi koji su napali Dallmana i njegove momke.

Shawn odahne. Čini se da ih ove noći nitko neće slijediti i da je Dallman odlučio pričekati neku drugu priliku da im se oduži. Shawn se okrene, podbode konja i odjaše prema Babylonu.

I dalje je razmišljao o svemu što je rekla Jenny i postajao je sve neraspoloženiji.

* * *

U grad je stigao prije zore. »Palace« je bio rasvijetljen i iznutra su dopirali glasovi. Sve je i dalje bilo po starom!

Shawn se uputi ravno prema staji, rasedla konja i ode u »Palace«. Kada je ušao, začulo se odobravajuće mrmljanje. Shawn pozdravi i produži do igračnice.

— Gdje je Fisher? — upita jednog od namještenika za kartaškim stolom.

— U uredu je — odgovori namještenik.

Kada je Shawn ušao u ured, zatekao je Fishera za pisaćim stolom. Ovaj je podigao glavu, pogledao ga namrštena lica i kimnuo.

— Drago mi je što ste se vratili — reče.

— Je li stigao Red i donio vam novac? — upita Shawn jer mu Fisher nije ništa o tome rekao.

— Prije jednog sata. Što se dogodilo s drugom djevojkom?

— Nije se htjela vratiti.

— Ipak ste je mogli dovesti, makar silom. Mnogo smo potrošili dok smo od nje načinili ono što je danas. Stajala nas je dosta novca.

— Do vraga s vašim novcem!

— razljuti se Shawn.

— Nismo mogli riskirati da se s njom prepiremo, a osim

toga, bio sam uvjeren da vam je najviše stalo do novca.

— Uostalom, dobro je i ovako. S Dolly smo ionako već imali neprilika — zaključio Fisher lupkajući prstima o stol. — Nije prvi put da pokušava pobjeći.

— Nešto ste zaboravili spomenuti kad ste me namjestili — ljutito će Shawn.

— Dakle?!

— Jenny mi je rekla da je moj glavni posao ovdje da čuvam vašeg ortaka kako ga netko ne bi ubio. Je li to istina?

— Da, tako je.

— Zašto mi, do vraga, niste to odmah rekli? — ljutito će Shawn.

— Samo polako. Plašio sam se da u tom slučaju možda ne biste prihvatili moju ponudu.

— Ipak ste mi morali reći! Ne volim da se itko poigrava sa mnom! Ovako sam i ja mogao stradati. Zna li uopće tko ga to želi ubiti? Trebalo je da kažete da mu netko prijete. Tko vam je rekao da ne bih prihvatio ponudu? Ovako...

— Želite li time reći da ne biste odustali, da ste znali sve to što sada znate? — prekine ga Fisher.

— Ne bih — otresito će Shawn. — Čovjek jedino mora znati kakve ga opasnosti vrebaju. Moram biti spreman.

— Oprostite, Starbuck — nasmiješ se Fisher. — Nisam naviknut na ljude vašeg kova i nadam se da ćete prijeći preko svega i ostati s nama.

— Gdje je McGraw? Gdje se sklonio?

— I to vam je rekla Jenny?

— Da.

— Čini se da ta djevojka pre-

više priča. Krije se otkako smo doznali da ga netko namjerava ubiti.

Sklonio se u Dodgeu. Jučer sam ujutro javio da sam našao sposobna čovjeka koji će ga moći zaštititi i da se može mirno vratiti. Očekujem ga noćas.

— Tko ga to želi ubiti? Zašto?

— Ne znam.

— Vjerojatno ipak sumnjate u nekoga.

— McGraw je mnogo toga prošao u životu reče Fisher i slegne ramenima. — „Palace“ nije prva velika kockarnica i salun u kojima on ima udjela. U toku godina zacijelo je stekao mnogo neprijatelja i vjerojatno ima više ljudi koji bi ga rado ubili ili ga vidjeli mrtvoga. Svaki čovjek, uspješan u poslu, ima mnogo neprijatelja koji mu zavide na onom što je postigao. I Dansinger ga, na primjer, mrzi. To je revolversaš koga ste prošle noći otjerali iz kockarnice. Sada on mrzi i vas.

— I što onda? — razjareno će Shawn umoran i bijesan.

— Poručuje vam da u Babylonu nema mjesta za vas obojicu. Uvjeren je da jedan od vas mora napustiti grad.

— Gdje je sada?

— U hotelu.

Shawn se okrene i požuri prema vratima.

— Hoćete li zadržati zvijezdu? — upita Fisher i ustane.

— Kada budem htio otkazati, na vrijeme ću vas obavijestiti — odbrusi Shawn i izide.

U igraćnici više nije bilo mnogo ljudi. Počelo se daniti. Shawn je ušao u hotel i probu-

dio čovjeka koji je spavao za pultom.

- U kojoj je sobi Dansinger?
- oštro će Shawn.
- Tko?
- Dansinger, do vraga?
- U sobi broj četiri.

Shawn se okrene i požuri u hodnik koji je vodio do soba. Zastao je pred vratima i izvadio revolver, dohvatio kvaku, ali su vrata bila zaključana. Razjaren, nogom je udario o vrata i provalio u sobu. Dansinger skoči iz kreveta i posegne za revolverom.

– Da se nisi usudio! – po-
viče Shawn.

Revolveraš povuče ruku i začuđeno pogleda Shawna. Nije vidio izraz njegova lica, jer je u sobi bilo prilično mračno.

Shawn izvadi šibice i pripali svjetiljku na stolu. Iz revolvera-
ševa opasača izvadi revolver, isprazni ga i vrati za opasač.

– Obucite se. Smjesta napu-
stite grad – mirno će Shawn i
nasloni se o zid.

Dansinger je ustao, obukao se i ljutito dohvatio revolver.

– Hajdemo – reče Shawn, kad se revolveraš obukao. –
Pratiti ću vas do staje.

Dansinger iziđe ispred Shawna na ulicu. Vani je svi-
talo.

Čuvar u staji odmah se pobri-
nuo da što prije dovede revol-
veraševa konja. Dansinger uz-
jaše i krene prema izlazu iz
staje.

– Ovo nije naš posljednji
susret. Još ćemo se vidjeti. Na-
dam se da vam je to jasno –
procijedi i prezirno odmjeri
Shawna.

– Naravno. Ljudi kao vi opa-

mete se kad je sve prekasno...

– Ne dopuštam da itko sa
mnom ovako postupa! Platit
ćete mi za to!

– Savjetujem vam da me
radije zaboravite – mirno će
Shawn. – Možda ćemo se i sre-
sti, ali vam ne bih preporučio
da išta pokušavate. Bit ćete
mrtvi prije nego što potegnete
revolver.

– Možda – promrmlja Dan-
singer i odjaše prema jugu.

Shawn zamišljeno pomisli
kako taj čovjek vjerojatno od-
lazi u odmetnički grad Buffala
Bradyja gdje će se sastati s
Dallmanom. Stekao je, znači,
još jednog neprijatelja.

VIII

Shawn je spavao do kasno
popodne. Obrijao se, umio hlad-
nom vodom, presvukao i izišao
na ulicu.

Nakon što je Dansinger odja-
hao, Shawn je otišao spavati
tako ljut i umoran da ništa nije
jeo. Sada kada se odmorio, osje-
tio je glad.

Pred »Palaceom« su stajali
neki ljudi. Hladno su ga poz-
dravili i Shawn, ne obraćajući
im posebnu pažnju, produži do
restorana. Tamo ga je doče-
kala Bessie, žena četrdesetih
godina. Bila je punašna i svi-
jetle kose. Nosila je pločicu s
imenom kao i sve žene u »Pala-
ceu«.

Shawn se nasmiješi pri pomi-
sli kako je vjerojatno i ona, dok
je bila mlada, zabavljala goste
u salunu. I danas se moglo vid-
jeti da je nekada bila lijepa.

– Vaš vas prijatelj već čeka
– reče Bessie i pokaže prema

stolu kraj prozora za kojim je sjedio Red.

— Drago mi je da si živ i zdrav — nasmiješ se Red.

Shawn pozdravi i sjedne.

— Zanimalo me što se dogodilo nakon što smo djevojka i ja odjahali, ali nisam te želio buditi.

— Ništa. Prvo se činilo da će nas slijediti, ali onda su vjerojatno zaključili da je i previše mračno a da bi nas mogli pronaći, pa su odustali.

— Ubrzo će nas ipak potražiti. U to možeš biti siguran.

— Znam, nisam niti tvrdio suprotno, a dobit će zamjenu za Kida.

— Misliš li onoga koga si otjerao iutros iz grada?

— Da. Da, njega. Kako znaš? Nitko nije bio prisutan!

— Cijeli grad već zna. Čovjek iz hotela i čuvar u staji potrudili su se da cijeli grad sazna novost.

Sada je razumio zašto su ga ljudi maloprije pred »Palaceom«
gledali s nepovjerenjem. Uostalom i bolje je tako.

— Što želite? — upita Bessie.

— Bart je zapovjedio da vas poslužimo najboljim jelom i pićem koje imamo.

— To vrijedi i za Reda — doda Shawn. — Zajedno smo obavili posao.

— Svakako. Obojicu ću vas dobro poslužiti — reče žena i ode u kuhinju.

— Zašto me i ti tako hladno promatraš? — upita Shawn, primijetivši Redov uporan pogled. — To ne bih očekivao od prijatelja.

— Trebalo bi da se pomalo privikneš da te ljudi tako promatraju, ali ja razmišljam o

nećem sasvim drugom, o onome što je rekla Jenny.

— McGraw? Čim sam se vratio, otišao sam Fisheru i rekao mu da mi sve objasni. Istina je da netko zaista namjerava ubiti McGrawa i oni očekuju da ću ja to spriječiti!

— Tko ga želi ubiti?

Shawn zamišljeno pogleda kroz prozor. Na cesti su dvojica upravo uzjahala i krenula cestom prema Wichiti.

— Fisher mi je rekao da McGraw ima mnogo neprijatelja koji bi ga vrlo rado ubili kada bi im se samo pružila prilika — reče Shawn. — To je sve što znam.

Red podigne šalicu s kavom. Ohladila se i stoga spusti šalicu i odgurne je.

— Znači da ne znaš tko ti je protivnik? — zamišljeno će Red.

— Ne znam.

— Namjeravaš li, usprkos svemu, i dalje ostati ovdje?

— Za sada namjeravam. Gotovo sam otkazao Fisheru, jer mi je sve to prešutio, ali sam se predomislio. Zapravo je svejedno moram li svladati nekoga kao, na primjer Dansingera, ili nekog drugoga. Morat ću biti još više oprezan, i to je sve.

Bessie je donijela vrč s kavom, napunila Shawnu šalicu i Redu dolila svježe kave.

— Čuo sam da se McGraw vraća večeras — reče Red. — Očito smatraju da je sada, kad si ti šerif, siguran.

— Da. Fisher mi je rekao da ga očekuje noćas. Bio je do sada u Dodgeu.

Shawn ponovo pogleda kroz prozor. Kola s dvojicom put-

nika zaustavila su se pokraj staje u blizini »Palacea«. S kola je sišao debeo čovjek u sivom odijelu, nalaštenih čizama i s bijelim šeširom na glavi.

Jedan od namještenika u staji odmah je priskočio, a čovjek se okrenuo i pomogao svojoj pratilji da siđe s kola.

— Kao što sam i mislila — promrmlja Bessie. — Ponovo je doveo novu djevojku.

Taj elegantno odjeven čovjek očito je bio McGraw.

Shawn pogleda Bessie, osjetivši gorčinu u njezinu glasu. Vjerojatno se prisjetila vremena kada je McGraw i s njom bio tako ljubazan. Vjerojatno je i ona neko vrijeme bila njegova miljenica!

— Zgodna djevojka — reče Shawn.

— Da, uvijek su isprva tako lijepe, ali to neće dugo potrajati — nasmiješi se Bessie. — Još je mlada.

— Uvijek dovodi samo tako mlade djevojke? Pa to su još djevojčice — tiho doda Shawn. McGraw uto ponudi djevojci ruku i zajedno krenuše prema »Palaceu«. Vidjelo se kako joj McGraw nešto pokazuje i tumači pokretima ruke, a djevojka se smješka zadivljena svime što vidi.

— Kako ti se ovo sviđa, šerife? — zajedljivo će Red.

Shawn je šutke promatrao McGrawna i djevojku kako nestaju u salunu.

— Plaćen sam da održavam red i da ga zaštitim, a njegov me se privatni život ne tiče — suhoparno će Shawn.

— Ne smeta te da nagovara ili možda čak primorava djevojke da dođu ovamo kako bi

on na njima zaradio? — začuđeno će Red.

— Smetalo bi me kada bih znao da su na to primorane, ali ovu, na primjer, zacijelo nitko nije tjerao da dođe ovamo — nasmije se Shawn. — Sigurno dobro zna kamo je došla. Zadužen sam da pripazim kako ga netko ne bi ubio.

— Što ne bi bilo ni tako strašno — dobaci Bessie. — Najpametnije bi bilo da odete odavde, pronadete dobru ženu i osnujete obitelj. Vidim na vama da ovo nije posao za vas.

— Posao je posao.

— Ovo nije posao za vas. Mnogim bi ljudima učinili veliku uslugu kad bi onome tko McGrawa želi ubiti svojim odlaskom omogućili da ga zaista i ubije. Cijeloj bi ovoj zemlji bila time učinjena usluga.

— Ogorčeni ste, Bessie — nasmije se Shawn. — A što je s našim jelom? Gladan sam.

Bessie je očito htjela još nešto dodati, ali se predomisli i požuri u kuhinju.

— Čini se da baš ne voli McGrawa — reče Shawn.

— Hoćeš li požuriti da ga što prije pozdraviš? — upita ironično Red.

— Ima vremena.

Bessie im je ponovno prišla i stavila jelo na stol. Shawnu je prijaio odrezak s krumpirima pripremljen baš kako to on voli. Kasnije su dobili kolač od jabuka i popili po šalicu kave, a zatim su ustali. Red je platio svoj dio usprkos Shawnovu protivljenju.

— Vidjet ćemo se kasnije. Poslije obilnog jela potreban mi je kraći odmor — reče Red i krene prema hotelu.

Shawnu je još bilo rano da krene u obilazak, ali je želio prije ulaska u kockarnicu malo prošetati po svježem zraku.

Hodajući ulicom razmišljao je o tome kako mu je zaista svejedno to što sada radi za Fishera i McGrawa. Njemu je bilo najvažnije da bilo što sazna o Benu, a kako su svi tvrdili, za to nije bilo boljeg mjesta od ovoga.

Šetajući, došao je do kraja grada gdje je tekao potok uz koji je bujala trava i raslo grmlje i drveće. Sve je ovdje bilo tako mirno. Nije znao zašto, ali podsjećalo ga je na rodni Muskingum.

Život je na očevoj farmi bio tako miran i ugodan. Majka bi u ovo vrijeme pripremala večeru, a otac bi nakon naporna rada sjedio ispod starog hrasta, pušio lulu i zamišljeno gledao pred sebe.

On i Ben igrali bi se nakon učenja u blizini kuće.

Miris kasnog ljeta izazivao je u njemu sva ta sjećanja na stvari i ljude koji su mu bili dragi i koji su mu u životu mnogo značili.

Nekoć su bili sretna obitelj. Sve se promijenilo kada je Clare Starbuck umrla od upale pluća. Ubrzo zatim ih je Ben napustio, posvađavši se s ocem, a kasnije je umro i stari Hiram i time kao da je bila okrenuta jedna stranica Shawnova života. Toliko se toga za njega promijenilo.

Život mu se pretvorio u lutanje u potrazi za bratom, život u kojem je često nailazio na mnoge teškoće, ali da ga vide,

njegovi bi roditelji zacijelo bili njime ponosni.

Razmišljajući, vraćao se prema gradu i približivši se prvim zgradama začuje:

— Šerife, nemojte se, molim vas, okrenuti — javio se ženski glas iz zgrade pred kojom se upravo nalazio.

Nije se okrenuo.

— Tko ste vi? — upita jedino Shawn.

— Netko koga ne poznajete i željela bih da tako i ostane.

Shawn pomisli kako je to vjerojatno jedna djevojka iz »Palace«.

— O čemu je riječ?

— O nečemu što bi trebalo da znate.

— Dakle?

— Riječ je o nekome koga poznajete. Pođite u hotel u sobu broj jedanaest. Sami ćete vidjeti.

* * *

Žena je zašutjela i Shawn začuje kako odlazi. Nije se mogao dosjetiti o kome je govorila. Red, Pete, Fisher...

Možda je posrijedi i stupica, ali ni Dallman ni Dansinger nisu se vjerojatno do sada mogli vratiti. Kako bi ustanovio o kome je riječ, krenuo je prema hotelu ali je zastao, dosjetivši se kako bi ga, ako uđe s prednje strane, vidio portir, a nakon iskustva s Dansingerom želio je to svakako izbjeći.

Zaobide hotel i uđe sa stražnje strane u mračan hodnik, osvijetljen samo jednom slabom svjetiljkom. Pogledao je broj sobe pred kojom se nalazio i kako je to bila soba broj dvanaest, okrenuo se i prišao sobi s druge strane hodnika.

Bila je to soba broj jedanaest. Ruka mu je bila na revolveru. Naslonio je uho na vrata ali ništa nije čuo. Pokušao ih je otvoriti, ali su bila zaključana.

Iznutra začuje kako netko teško uzdiše. Iz čizme izvadi mali nož i šiljkom pokuša otključati. Vrata su popustila i otvorila se. Do njega je dopro teški ustajali zrak. U sobi je bio mrak. Shawn zastane da mu se oči priviknu na mrak.

– Tko? Tko je? – upita netko i Shawn prepozna glas.

Bila je to Jenny! *

Pripalio je šibicu i zapalio svjetiljku na stolu. U krevetu je ležala Jenny i gledala ga zaprepašteno. Lice joj je bilo otečeno i podliveno krvlju, odjeća rasparana a tijelo puno modrica. Nepomično je ležala kao da je svaki i najmanji pokret boli.

– Tko je to učinio? – razljuti se Shawn.

– Fisher – jedva izusti Jenny.

– Fisher? Zašto?

– Zato što sam govorila, pričala o McGrawu.

Shawn jedva svladavajući ogorčenje sjedne oprezno na rub kreveta.

– Trebalo je da učinim što i Dolly – nemoćnim će glasom djevojka.

– Ne morate ostati ako ne želite – mirno će Shawn.

– Vi... – uzdahne djevojka.

– Vi ne znate kako je to. Nikada mi neće dopustiti da odem!

– Ako želite zaista otići, pomoći ću vam da odete. Je li vas pregledao liječnik?

– Nije.

– Ali zašto? Kako već dugo ležite ovako?

– Od jutros. Liječnik se ne usuđuje doći.

– Doći će – odlučno će Shawn glasom koji ne trpi protivljenje. – Gdje ga mogu pronaći?

– U stražnjem dijelu brijačnice, ali nije potrebno. Ne može učiniti ništa više nego što je već učinila Hallie.

Shawn pomisli kako je Hallie zacijelo žena koja mu se obratila na ulici. Očito je pomogla Jenny, riskirajući da i sama strada.

– Bit će najbolje da vas ipak pregleda – zamišljeno će Shawn. – Ako ništa drugo, može vam dati nešto protiv bolova.

– Ne. Imat ćete neprilika s Bartom.

– Snaći ću se, ne brinite se. Vratit ću se ubrzo.

Izišao je iz sobe i krenuo hodnikom prema stražnjem izlazu. Znao je da je brijačnica odmah s lijeve strane hotela. Prišao joj je sa stražnje strane i pokušao otvoriti vrata. Bila su zaključana. Udario je šakom o njih i ubrzo se pojavio neki visoki čovjek.

– Tražim liječnika – odmah će Shawn.

Čovjek se vrati u brijačnicu, uzme sa stola svjetiljku i vrati se do vrata da vidi tko ga zove.

– O, to ste vi, šerife – reče pogledavši ga. – Ja sam Gilman. Što se dogodilo?

– Riječ je o jednom mojem prijatelju. Potreban mu je liječnik.

– Odmah – odgovori liječnik i odloživši svjetiljku htjede s vješalice dohvatiti kaput.

– Kaput vam neće biti potreban. Ne idemo daleko. Samo tu

do hotela.

Liječnik dohvati torbu.

— U hotel? Kako to?

Shawn uopće nije odgovorio već je požurio prema hotelu i dao znak liječniku da ga slijedi. Pred vratima sobe u kojoj je ležala Jenny zastao je i pričekao liječnika, a zatim su ušli. Kada je Gilman ugledao djevojku, zastao je.

— Čekajte, samo trenutak. Ja ne mogu... ja — zamuca liječnik.

Shawn je već u međuvremenu zatvorio vrata i uperio revolver u liječnika.

— Želite li živi izići odavde, pobrinite se za djevojku — hladno će Shawn.

— Ali Fisher... McGraw... Ako oni...

— Ne brinite se za njih — prekine ga Shawn. — Recite im da sam vas primorao da je pregledate, a zašto biste im uopće ista rekli?!

— U redu. Ne želim više neprimolika nego... — tiho će Jenny.

— Hajde! Na posao! — zapovjedi Shawn. — Nisam se malo prije šalio.

Liječnik Gilman slegne ramenima i pride krevetu, približi svjetiljku i pregleda djevojku.

— Dobro su je izmlatili — reče, završivši pregled i podigne glavu. — Ništa nije slomljeno, zubi su u redu. Ne mogu ništa učiniti nego joj dati nešto za spavanje.

— Jeste li sigurni da je to sve?

— Da, to je sve. Treba li da još nešto učinim? Odavno sam naučio da se ne prepirem s ljudima koji mi prijete revolverom.

— Hvala vam. Nitko neće saz-

nati da ste bili ovdje ako to sami negdje ne spomente.

— Nikada ne razgovaram o svojim pacijentima — promrmlja liječnik i iziđe na hodnik.

Shawn se nagne nad djevojku. Činilo se po njezinu izrazu lica da joj je malo bolje.

— Hvala vam — tiho će Jenny.

— Sve je u redu. Odmorite se. Nitko vam neće smetati, a čim se oporavite, nastojat ću da nesmetano napustite Babylon.

— Vi, zaista? Možete li to učiniti? — slabim će glasom djevojka.

— Svakako. Postoji li neko određeno mjesto kamo biste željeli otići?

— U Wichitu. Tamo imam prijatelje.

— U redu — odlučno će Shawn. — Biste li nešto pojeli?

— Hvala, nisam gladna.

— Kada se probudite, ogladnjet ćete. Reći ću Bessie da vam nešto spremi i donese. Ta se žena, osjećam, ne boji ni Fishera ni McGrawa.

— Ne boji — nasmiješi se Jenny. — Možete li ostati malo kod mene? — upita djevojka ali su joj se oči već zatvarale.

Sredstvo za umirenje počelo je djelovati.

— Moram otići u obilazak. Vi se odmorite a ja ću se vratiti čim obavim posao.

Djevojka je zaspala i Shawn smanji svjetlo, a potom tiho iziđe iz sobe, napusti hotel kroz stražnja vrata i ode u restoran.

* * *

U restoranu je Bessie upravo razgovarala s kuharicom.

Shawn je pozove na stranu i ukratko joj rastumači o čemu je riječ.

— Neka se netko drugi pobrine za nju! Nije drugo ni zaslužila — zlovoljno će Bessie.

— Ona to nije zaslužila? — oštro će Shawn i začuđeno pogleda ženu. — Nijedna joj druga djevojka ne može pomoći jer se sve one i previše plaše McGrawa i Fishera.

— A zašto bih ja to morala preuzeti na sebe?

Shawnu nije promakla gorčina u njezinu glasu. Pomisli kako je možda ogorčena na sve oko sebe.

— Omogućit ću joj, čim bude mogla, da napusti grad — pokuša još jednom Shawn. — Željela bi otići u Wichitu. Znam kako vam je i razumijem vaše osjećaje. Ako mi pomognete i pobrinete se za djevojku, osvetit ćete im se na izvjestan način.

— Zar mislite da ćete uspjeti da ta djevojka napusti grad? — upita Bessie i oči joj se zacackliše.

— Ne brinite se. Uspjet ću!

— Spriječit će vas u tome. Nikada ne dopuštaju da ijedna od djevojaka napusti Babylon tako dugo dok na njoj mogu zaraditi.

— To će se izmijeniti. Jenny će otputovati čim se oporavi toliko da može krenuti na put. Ako ijedna druga od djevojaka želi također napustiti ovaj grad, nitko joj neće braniti da to i učini.

— Što će na to reći McGraw i Fisher?

— Za njih ću se ja pobrinuti. Želite li mi pomoći Bessie?

— U redu. Učinit ću što mogu. U kojoj je sobi Jenny?

— Jedanaest — reče Shawn, izide iz restorana te se uputi prema »Palaceu«.

IX

U »Palaceu« sve je bilo mirno. Inače je u to doba u kockarnici već bilo vrlo bučno, ali ovaj put kao da je sve izumrlo. Shawn požuri unutra. Pitao se što je razlog toj tišini.

Ljudi su ustuknuli prema zidu, gledajući u dvojicu goniča stoke. U zraku se osjećala napetost izazvana neizvješnošću koji će od te dvojice biti pogođen kad zapucaju jedan u drugoga.

Shawn im pristupi i upozori da se ne laćaju revolvera. Čovjek sa Shawnove lijeve strane zakorakne ulijevo i uto odjeknuše dva hica. Za jednim od kartaških stolova netko je, očito pogođen, bolno kriknuo. Desno od Shawna, drugi gonič stoke ispusti iz ruke revolver i sruši se na zemlju. Shawn se brzo okrene i pogleda u začuđeno lice čovjeka s lijeve strane koji je, kao da ne shvaća što se dogodilo, zurio u tijelo ispruženo na zemlji.

— Uhapšeni ste — mirno će Shawn, oduzevši mu iz ruke revolver.

— Kako?! — začudi se čovjek.

— Mjesto vam je u zatvoru.

Ljudi se polagano počеше razilaziti.

— Neka nekoliko ljudi iznese mrtvaca i pristojno ga zakopa — obrati se Shawn ljudima koji su još stajali u njegovoj blizini. — Ostali se mogu vratiti poslu.

– Pogođen sam – stenjao je netko. – Ranjen sam...

– Odnosite ga liječniku Gilmanu – obrati se Shawnu ponovo ljudima oko sebe. – Krenimo! – doda pogledavši čovjeka koji je maloprije pucao.

– Ravnopravno smo se borili – zlovoljno će čovjek.

– Možda, ali ste izabrali pogrešno mjesto – mirno će Shawn i gurne ga prema izlazu.

Neki su ljudi zlovoljno mrmljali, ali se nitko nije usudio suprotstaviti Shawnu.

Zaključavši zatvorenika u ćeliju, Shawn je izišao na ulicu. Skupina ljudi stajala je pred brijačnicom, vjerojatno čekajući što će biti s nesretnikom koji je slučajno stradao u okršaju dvojice goniča stoke. Shawn prođe pokraj njih i uđe u »Palace«.

Bart Fisher je stajao za ruletom.

– Trebalo bi da razgovaramo – neljubazno će Shawn glasom koji nije trpio protivljenje.

Fisher se okrene i očito ljutit da znak Shawnu da ga slijedi u ured. Za pisaćim stolom sjedio je McGraw, prelistavajući papire. Podigne pogled i zlovoljno ih pogleda. Shawn odmah osjeti da mu je taj čovjek izrazito nesimpatičan.

– Amose, ovo je naš novi šerif – reče Fisher. – Onaj o kome sam ti pričao. Upravo si bio u prilici da vidiš kako obavlja posao.

McGraw pogleda Shawna ribljim očima.

– Sviđa mi se vaš način – zadovoljno će McGraw.

– Ali meni se ne sviđa vaš – zlovoljno će Shawn.

McGraw ga začuđeno pogleda i zavalj se u naslonjač.

– To ste mi željeli reći? – upita Fisher.

– Da, baš to.

– Dakle?

– Riječ je o Jenny i o onome što ste joj učinili. Rado bih ja sada vas tako pretukao kao što ste vi tu nemoćnu djevojku.

Fisher se ironično nasmije i izvadi iz džepa cigaru. Odgrize vrh, stavi je u usta i pripali.

– To ne bi bilo baš pametno, šerife – reče Fisher i nasmiješi se.

– O čemu je uopće riječ, do vraga? – upita McGraw i obriše čelo.

– Jenny je previše govorila – nemarno će Fisher. – Morao sam joj pokazati da ubuduće ne smije toliko pričati.

– Tako? A što onda nije u redu? – nezainteresirano će McGraw.

– Mnogo toga! – ljutito će Shawn. – Nije ništa učinila loše. Rekla mi je neke pojedinosti koje bih ionako trebao znati.

– To ne poričem. Ali koliko se sjećam, ja sam vam se zbog toga ispričao – reče Fisher i ispuhne dim. – U svakom slučaju Jenny se sve to ne tiče i nije trebala pričati.

– Niste je zbog toga morali pretući.

– Dosta o tome, šerife – pomalo će nervozno McGraw. – Uvjeravam vas da vas se sve to uopće ne tiče.

– Ja sam uvjeren da me se ipak tiče.

– Bolje bi bilo da se smirite.

– Uostalom, sa ženama nje-

zina kova ne smije se drugačije postupati.

— Naravno — potvrdi Fisher — ne postoji drugi način ophođenja s njima.

— Moje je mišljenje drugačije. Niti jedna žena ne zasluži da se s njom postupa kako vi to činite.

— Griješite, momče — prekinе ga McGraw. — Tu vrstu žena vi ne poznajete tako dobro kao mi. Najbolje će biti da sve zaboravite i da se ubuduće brinete samo o onome što je vaš posao, a koliko vidim, svoje dužnosti vrlo dobro obavljate. Upravo sam razmišljao o tome da predložim Bartu da vam povišim plaću. Mislim...

— Nije mi stalo do novca — prekinе ga Shawn. — Što se tiče...

— Nemojte se prenagliti — ljubazno se nasmiješi McGraw. — Možda je Bart zaista i malo pretjerao, ali možda je mislio da je to prijeko potrebno — doda oklijevajući. — Zar ne, Bart?

— Možda — slegne ramenima Fisher. — Nikad čovjek ne zna kako da postupa s takvim ženama. Kako ste to doznali, šerife?

Shawn se nasmije.

— Sve mi je došapnula ptica. Kada Jenny ozdravi, napuštiti će Babylon. Pobrinut ću se za to. Ako joj se u međuvremenu išta dogodi, imat ćete posla sa mnom. Jesmo li se razumjeli?

McGraw i Fisher izmijenili su poglede, a zatim McGraw značajno pogleda Shawna.

— Želite je možda zadržati za sebe? — upita McGraw.

— Ne. Na isti bih način dopu-

stio da je riječ o bilo kojoj drugoj djevojci ili čak i muškarcu koji se ne može sam obraniti.

— Razumijem — zamišljeno će McGraw. — To je, znači, vaša cijena ako želimo da ostanete šerif u Babylonu. Nije li tako?

— Tako je, i ništa ne može promijeniti moju odluku.

— U redu, pristajemo. A kako bi bilo da sada porazgovaramo o tome zašto ste ovdje? Imate li neki određeni plan kako biste uhvatili čovjeka koji me želi ubiti?

— Ne mogu ništa drugo učiniti nego da budno pazim na vas — slegne ramenima Shawn.

— Dosta toga vi možete učiniti. Nemojte se idućih dana previše udaljavati od mene.

Na vratima netko zakuca i Pete odmah ude u sobu i uzrujanim glasom javi:

— Šerife, prijatelji goniča stoke iz Teksasa pokušavaju ga izbaviti iz zatvora.

Shawn se naglo okrene i začuje uzrujani glas Amosa McGrawa:

— Zaboga! Valjda niste zatvorili Gannona?!

— Naravno da jesam, pa on je ubio.

— Znam koga je ubio — prekinе ga McGraw. — Ali ipak ga niste smjeli strpati u zatvor! Morali ste ga izvesti iz »Palacea« i reći mu da napusti grad, no niste ga smjeli zatvoriti!

— A zašto? Ne mogu valjda dopustiti da se ljudi obračunavaju usred igračnice! Jedan je čovjek ranjen, a moglo ih je stradati i mnogo više.

— Starbuck ima pravo, Amose — javi se Fisher i nastavi: — Jedan je čovjek ranjen, a moglo je i gore završiti. Bilo bi pametno da objavimo da ne preuzimamo odgovornost ni za koga ako u salunu ili igračnici dođe do pucnjave.

— Od sutra, svatko tko želi ući u igračnicu mora na vratima predati svoj revolver — odlučno će Shawn. — Namjeravao sam kasnije s vama o tome porazgovarati — doda i požuri iz ureda na ulicu.

Gannonovi prijatelji stajali su pred prodavaonicom stočne hrane i držali u rukama balvane kojima su vjerojatno namjeravali probiti zatvorska vrata.

Shawn skrene u sporednu ulicu i neopažen uđe u zatvor na stražnji ulaz, upravo u trenutku kad su ljudi probili vrata šerifova ureda.

— Smjesta se povucite! — poviče Shawn, opalivši metak u zrak.

Ljudi zastanu, povuku se malo natrag, promatrajući ga bijesno i razjareno držeći u rukama zapaljene baklje.

— Želimo da oslobodiš Toma Gannona, šerife! — poviče netko.

— To neću učiniti!

— Čime ga teretite? — upita netko drugi. — Pravo je svakoga da se prepire i obračunava.

— Nemam ništa protiv, ali neka sređuju račune negdje gdje nitko nevin ne može stradati!

— Teretite li ga zbog ubojstva?

— Optužujem ga zbog narušavanja javnog mira i reda —

mirno će Shawn. — Sada se konačno udaljite odavde ili ćete svi završiti u zatvoru.

— To bismo željeli vidjeti! — povikaše neki, ali se ipak povukoše još više natrag.

Uto su već pred zatvor stigli Fisher i McGraw.

— Sve će biti u redu, momci — mirno će McGraw. — Naš šerif samo obavlja svoju dužnost.

— Možda, ali ne dopuštamo da drži Toma u zatvoru — javi se netko iz pozadine.

— Sve će biti u redu. Smirite se konačno, ljudi! Ovdje sam ja sudac i sredit ću to na opće zadovoljstvo — umirujućim će glasom McGraw.

— Ako želite da održavam red, ne smijete se uplitati u ono što radim i otežavati mi posao — ljutito se suprotstavi Shawn.

— Ne želim vam smetati, samo ću presuditi onako kako će biti najbolje. Kako glasi optužba?

— Remećenje javnog mira i reda.

— Optužba protiv vašeg prijatelja glasi: remećenje javnog mira i reda — obrati se McGraw ljudima koji su postajali sve nestrpljiviji. — Imenujem vas za porotu. Dakle: je li Gannon kriv ili nije?

Svi su šutjeli očito i sami zapanjeni McGrawovim postupkom.

— Je li Gannon pucao u igračnici ili nije?

— Pucao je — javi se netko. — Ali vi ne možete...

— Znači, kriv je — prekine ga McGraw. — Moja je dužnost da ga kaznim s dvadeset i pet

dolara zbog remećenja javnog mira i reda.

U gomili se začuje nezadovoljno mrmljanje, a Fisher izvadi iz džepa svežanj novčanica, prebroji dvadeset i pet dolara i preda ih Shawnu.

— Izvolite, šerife — ozbiljnim će glasom Fisher. — Ovo je novac kojim plaćam Gannonovu kaznu. Sada ga možete osloboditi!

Shawn na tren ostade bez riječi, a zatim se okrene, baci novac koji mu je pružio Fisher na pisaći stol, uzme ključeve i otključavši ćeliju pusti Teksašanina da izađe.

— Gdje je moj revolver? — zlovoljno će Gannon.

Shawn otvori ladicu i izvadi revolver.

— Dok se budete zadržavali u gradu, nemojte ga više upotrijebiti — ljutito će Shawn, pružajući mu revolver.

— Svakako — podrugljivo se nasmije Gannon i krene prema izlaznim vratima.

Vani su ga dočekali prijatelji i oduševljeno ga pozdravljali.

Malo podalje Shawn ugleda Reda, kako prekriženih ruku preko prsiju mirno i smiješeći se promatra sve što se događa pred zatvorom.

— Jeste li zadovoljni, šerife?

— upita McGraw. — Sve je sređeno, a ipak su svi došli na svoj račun.

— Sve je to lakrdija — nezadovoljno će Shawn, gledajući sa čuđenjem McGrawa.

— Morali smo tako postupiti. Ne želimo da itko ode iz našega grada ogorčen i bijesan. Naš posao ovisi o tome hoće li se ljudi vratiti u Babylon. Time što smo platili Gannonovu

kaznu, svi su zadovoljni: mi i Gannon, a i vi.

— Nitko ne gubi — doda Bart Fisher.

— Možda, ali onda mi nije jasno zašto uopće trebate šerifa. Uvjeravam vas da će se ubrzo proćuti kako ljudi u Babylonu mogu remetiti mir i red, i da zato neće biti kažnjeni.

— Vjerojatno, ali ne smijete zaboraviti da Babylon živi od takvih posjetilaca i moramo ponekad progledati kroz prste.

— Jeste li već često sami platili kaznu za nekoga? — upita sa zanimanjem Shawn.

— Da, u većini slučajeva jesmo. Samo smo nekoliko puta odlučili da ljudi sami plate kazne, ali to nastojimo izbjeći, osobito kada je riječ o ljudima kao što su ovi Teksašani.

— Drugim riječima: ne postupate sa svima na isti način — zlovoljno će Shawn. — Ako je posrijedi čovjek koji nije došao u grad s prijateljima koji mu mogu pomoći i time vam nanijeti štetu, odlučujete da sam plati kaznu, a ako je riječ o čovjeku kao što je Gannon, onda vi plaćate umjesto njega.

— Tako nekako, ali to nam je do sada samo koristilo.

Shawn pogleda šerifsku zvijezdu sve više sumnjajući u to da je Babylonu zaista potreban šerif: u svakom slučaju šerif poput njega, čini se, nije bio za ovo mjesto. On je poštovao zakon, a to je isto želio i od ostalih.

— Ne shvaćam vas — odmahne glavom Shawn. — Možda...

— Razmišljao sam o onome

što ste malo prije rekli -- prekinite ga McGraw. -- Razgovarao sam s Bartom o tome...

— Da ljudi prije nego što uđu u »Palace« odlože oružje na ulazu — doda Fisher. — Smatramo da je ta vaša zamisao vrlo dobra. Mogli bismo s unutrašnje strane vrata prikucati vješalice na koje bi vješali opasače s oružjem. Netko bi stalno tamo stajao i pazio da nešto ne neštane. Možda bi taj posao mogao preuzeti zamjenik šerifa. S vanjske strane vrata pribili bismo upozorenje da svatko pri ulasku mora odložiti oružje. Time bismo zaista mogli izbjeći mnoge neugodnosti.

— Ta je zamisao u Dodgeu uspješno provedena, morat će dakle i ovdje uspjeti — zaključuje Shawn.

— Naravno — nasmiješi se Fisher. — Osim toga, vi ćete biti u blizini i moći ćete pripaziti da sve bude u redu... Naravno, na prijateljski način.

— Jasno — kratko će Shawn. — Zašto bismo bili neljubazni s ljudima koji poštuju odredbe.

— Kada ljudi budu znali da nitko u igraonici nije naoružan, svatko će dobrovoljno predati oružje — zaključuje Fisher.

— Upravo sam razmišljao o tome da je to prikladan način da spriječimo čovjeka koji možda namjerava ubiti Amosa.

— On će zacijelo doći! — uplete se McGraw. — U to nema sumnje.

— Znam — doda Fisher. — Ali ovako će na svaki način za Starbucka biti lakše da pronađe i uhvati onog pravog.

— Kako? — začuđeno će Shawn.

— Svatko tko se usprotivi odredbi bit će sumnjiv i na njega ćete bolje paziti.

— Da, to je u redu, a kad McGraw izađe iz »Palacea«?

— Ne izlazim ja mnogo — odgovori McGraw.

— Uostalom, vidjet ćemo. U svakom slučaju, nova se odredba primjenjuje od sutra.

Sva trojica izašla su na ulicu. Shawn se zaustavi i ogleda se. Teksašani su se pripremali za odlazak, glasno se smijali i vikali. Shawn je gledao za Fisherom i McGrawom kako ulaze u »Palace« i nestaju iza vrata.

Okrenuo se i vratio u ured. Na pisaćem stolu ležao je novac kojim je Fisher platio Ganonovu kaznu. Fisher ga je zaboravio uzeti i zato ga Shawn spremi u džep, ugasi svjetlo i izađe na ulicu.

Odluči vratiti novac Fisheru, zadržati se nekoliko sati u »Palaceu«, obići grad, svratiti k Jenny da joj kaže da će moći napustiti grad čim se oporavi.

Kasnije će se vratiti u ured da neko vrijeme bude sam i razmisli o položaju u kojem se našao.

X

Kada je Shawn drugo jutro ušao u restoran, tamo su već bila tri kauboja koja su se zaustavila samo da predahnu, jer su ubrzo morala krenuti dalje.

Shawn krene do svog uobičajenog mjesta i prolazeći kraj stola za kojim su sjedili kaubojski pozdravi ih ali oni mu jedva odzdraviše.

Do vruga sa svima vama, ogorčeno pomisli u sebi Shawn.

– Čekate li prijatelja? – upita Bessie noseći u ruci šalicu kave.

– Ne čekam. Vjerujem da će doći kasnije. Donesite mi uobičajeni doručak.

– Jenny je dobro – tiho će Bessie.

– Znam. Sinoć sam je posjetio. Hvala vam.

– Nema na čemu.

Dok je žena otišla u kuhinju, Shawn pogleda kroz prozor. S istoka je neki čovjek dojahao pred »Palace«, zaustavio se i pogledao zgradu, a zatim skrenuo prema stajama.

Kauboji za susjednim stolom platili su zajutrak i bez riječi napustili restoran, uputivši se prema mjestu na kojem su ostavili konje.

Bessie se vratila noseći na pladnju jaja sa šunkom. Stavila je jelo pred Shawna, sjela nasuprot njemu i zamišljeno ga pogledala.

– Nešto nije u redu? – upita Shawn.

– Razmišljala sam o Jenny.

– Što ste razmišljali?

– Zaista namjerava napustiti Babylon? Je li to ozbiljno?

– Rekao sam joj da može oputovati čim se oporavi – reče Shawn i kimne.

– Jeste li sigurni u to?

– Jesam, do vraga! Siguran sam – nestrpljivo će Shawn.

– Što će McGraw reći na to?

– Govorio sam s njim o tome. Neće biti neprilika.

– To me zaista čudi. Nikada do sada nije dopustio da bilo koja od djevojaka ode iz »Palace« sve dok je još nešto vrijedila, a kasnije bi ih ionako sam potjerao.

– Možda će se ubuduće što-

šta promijeniti – zamišljeno će Shawn.

Osjeti kako ga žena radoznalo gleda.

– Postoji li neki poseban razlog zašto se toliko zauzimate za Jenny? – upita Bessie. – Imate li neki privatni razlog? Mislim želite li je možda za sebe?

– Ne, želim joj pomoći. To je sve.

– Očito sam zaboravila da na svijetu još ima osoba kao što ste vi. Teško je vjerovati da netko danas želi samo pomoći.

– Znam, ali ipak je tako. Sada još jedino moram razmisliti čime će oputovati. U Babylon ne dolaze poštanske kočije. To je sada najveći problem. Ona želi otići u Wichitu.

– Da. To mi je rekla. Najbolje bi bilo da ode u Dodge, a odatle će onda lako nastaviti dalje u Wichitu.

– Jeste li čuli za nekoga tko se sprema u Dodge? – upita Shawn.

– Jedino kauboji, ali oni svi jašu. Rijetko se tko ovdje vozi kočijom, jedino McGraw.

– Sumnjam da bi Jenny mogla jašući stići do Dodgea. Morat ću pronaći neki drugi izlaz.

– Kako bi bilo da vam pomogne vaš prijatelj Red? Možda je on može odvesti. Čovjek iz staje ima mala kola koja ponekad iznajmljuje.

– Tako je! Red ionako nema posebnog posla. Siguran sam da će mi pomoći. Što mislite kad će Jenny moći putovati?

– Bolje da se još nekoliko dana odmori.

– Razgovarao sam s Fishrom i McGrawom o svemu

ovome. Nadajmo se da se ovako nešto više neće ponoviti.

— Zavaravate sami sebe — nasmije se Bessie. — Ta dvojica samo tako postupaju sa ženama. Sve rješavaju udarcima. Ne mogu vjerovati da će dopustiti Jenny da otputuje. Mogla bih se kladiti da će je spriječiti.

— A ja se mogu kladiti da neće niti pokušati da je spriječe.

— Nadajmo se najboljem — zaključi Bessie i ode po šalicu kave.

Sjedne i popije gutljaj.

— Poznajete li McGrawa već duže vrijeme? — upita Shawn.

— Dulje nego bilo tko ovdje.

— Možda biste vi onda mogli naslutiti tko ga to želi ubiti.

— Najmanje desetak ljudi, a možda i dvadeset, ako ne i više.

— Ne znam na koga da sumnjam.

— Doznat ćete zacijelo kad to bude prekasno.

— Drago mi je da sam ih uspio nagovoriti da svatko prije nego što uđe u »Palace« mora na ulaznim vratima odložiti oružje. To bi moglo biti korisno.

— Oružje se može sakriti u rukav ili negdje drugdje — reče Bessie. — Mnogi to čine.

— Znam i zato je važno da ipak mogu u nekoga sumnjati. Ovako mi je mnogo teže.

Čovjek koji je maloprije ujahao u grad i otišao u staju, sada se približavao restoranu.

— Rado bih vam pomogla, šerife, ali zaista ne znam na koji način. Amos je stekao mnogo neprijatelja. »Palace« nije prva velika igraonica koju je sagradio. Bile su tri, možda i

četiri. U različitim je gradovima radio i zamjerio se mnogim ljudima. Način na koji on postupa s ljudima vrlo je loš. Ne može cijeli život varati i iskorištavati ljude, a da jednom ipak sve to skupo ne plati.

— Čini se da ga dobro poznajete.

Bessie kimne.

— Da, poznajem ga. Upoznali smo se još dok sam bila mlada i lijepa kao danas Jenny ili djevojka koju je ovaj put doveo iz Dodgea.

— Vjerujem da ste bili lijepi.

— Hvala — nasmiješi se Bessie. — Dobro ste odgojeni.

— Da, moji su roditelji bili dobri i poštteni ljudi. Mnogo im toga dugujem.

— Zar su mrtvi?

— Da, ostali smo samo brat i ja, a i za njega nisam siguran da je još živ.

— Vjerojatno ga sada tražite — zamišljeno će Bessie.

* * *

U restoran uđe novi gost.

— Izvolite sjesti — ljubazno će Bessie. — Odmah ću vas poslužiti.

— Ne žuri mi se — reče stranac, prašan od puta. — Vi ste šerif? — upita obrativši se Shawnu.

— Što mogu učiniti za vas? — upita Shawn i kimne na pozdrav.

— Ja mogu nešto učiniti za vas, ako ste vi onaj koji traži brata.

Shawn uzrujano skoči na noge.

— Da. To sam ja. Što je s mojim bratom?

— Naišao sam prošle noći na momka koji je jahao prema

jugu. Susreo sam ga desetak kilometara odavde. Upitao me jašem li u Babylon. Odgovorio sam mu potvrdno i na to mi je momak rekao da bih mogao i njemu i vama učiniti veliku uslugu. Rekao mi je da vas potražim čim stignem u Babylon i kažem da je vaš brat, čini mi se da ga je nazvao Ben, pet kilometara dalje od mjesta gdje smo razgovarali. Vodi stoku zajedno s nekim goničima stoke.

— U ovo doba godine? — začudi se Shawn.

— I mene je to začudilo. To sam mu i rekao, ali mi je odgovorio da samo tjeraju stado na neko drugo mjesto. Uostalom, ne znam. Prenio sam vam poruku i drugo ništa ne znam.

Shawn se uzvrpolji. Nije mogao vjerovati da je uistinu konačno naišao na pravi trag.

— Hvala za poruku — reče Shawn. — Krećem odmah.

— Drago mi je ako sam vam pomogao, šerife — odvrati čovjek i sjedne za stol.

— Kad dođe Red, recite mu molim vas što se dogodilo — Shawn se obrati Bessie, koja je slušala razgovor. — Zamolite ga da malo pripazi na red u gradu. Nastojat ću se vratiti što prije.

— Svakako. Mnogo sreće, šerife — nasmiješi se Bessie.

XI

Shawn uzjaše i krene putem koji mu je stranac opisao.

Nadao se da će konačno pronaći brata. To je prvi put da je netko spomenuo ime Ben, a ne Damon Friend i zato se i nadao da konačno slijedi pravi

trag. Znači da se ipak nije uzalud raspitivao. Uzdahnuo je s nadom da će pronaći brata. Sve ostale brige sada su bile iza njega. Babylon, McGraw, Jenny... sve mu se sada činilo tako daleko i nevažno. Sada mu je bilo jedino važno da pronađe brata!

Razmišljao je. Možda Ben radi za nekog rančera. Kada se sastanu i kad ga Ben prepozna, zacijelo će biti iznenađen kad čuje da je otac umro. Ben će shvatiti da je važno da se s njime vrati u Muskingum kako bi sredili ostavštinu. Nadao se da će brat pristati na to. Posvadao se, doduše, sa starim Hiramom, ali je otada prošlo mnogo vremena. Uostalom, ako i radi kao gonič stoke, dio koji mu pripada od ostavštine sigurno će mu dobro doći.

Pomisli kako bi se mogli složiti i ostati zajedno. Ostavština iznosi ipak trideset tisuća dolara. Mogli bi zajedno u nešto uložiti novac. Shawn je znao za nekoliko malih posjeda koje bi uz vrlo povoljnu cijenu mogli kupiti i podići ranč.

Na svom dugom putovanju kroz različite krajeve naišao je na mnogo mjesta na kojima bi mogli podići ranč i gdje bi uzgoj stoke bio unosan. Na mnogim su mjestima mogućnosti za dobar život bile zaista povoljne. Čovjek mora samo pokušati i izdržati.

Razmišljajući o budućnosti, pomisli što ako Ben ne bude htio s njime zajedno raditi. Možda će radije uzeti svoj dio novca, putovati i trošiti ga na udoban život.

Shawnu je bilo dosta lutanja. Želio se konačno negdje skra-

siti, osnovati obitelj i uživati u vlastitom domu. Prečesto se već osjetio usamljenim, gledajući izdaleka prema malim rančerskim kućama u kojima je samo mogao zamišljati toplu sobu, ženu, djecu...

Sjetivši se Babylona, odluči da se nakon što pronade Bena vrati u "Palace", ispuni svoje obećanje prema Jenny i obavijesti Fishera i McGrawa da moraju pronaći drugog šerifa. Ako Ben želi, može poći s njime do grada. Svakako će ostati tako dugo dok Fisher i njegov ortak ne pronađu drugog šerifa. Ben se možda i neće protiviti da neko vrijeme provede u mjestu kao što je Babylon... Tko zna kakav je on danas čovjek...

Odjednom se trgne i zašane. U daljini ugleda stado. Je li moguće da će samo za kratko vrijeme sresti brata?! Podbode konja i požuri u susret ljudima koje je već nazirao u daljini.

Čovjek do koga je dojahao zaustavio je konja, pa. Shawn zaustavi svoga ridana. Stariji čovjek, gustih brkova, začuđeno ga je gledao plavim očima.

— Zovem se Starbuck. Tražim brata.

Približila su im se još dvojica goniča i zastala pokraj njih.

— Ja sam Wilson. Ne poznajem nikoga tko bi se zvao Starbuck.

Dvojica koja su im prišla nasmiju se.

— Umjesto da se glupo smijete, pobrinite se za goveda — reče čovjek koji se zvao Wilson. — Odmah ću doći za vama. Zašto mislite da bi vaš

brat bio s nama? — upita začuđeno Shawn.

— Rečeno mi je... Zove se Ben, Ben Starbuck... ili možda Damon Friend.

— Netko vas je odveo na pogrešan put. Nitko s takvim imenom ne radi ovdje — odmahne čovjek glavom.

— Bio sam siguran — razočarano će Shawn.

— Razumijem, žao mi je.

— U okolici je možda još neko drugo stado.

— Nije — prekine ga Wilson.

— Trgovanje je završeno. Ovdje smo još jedino mi. Ovo nekoliko grla kupio sam jeftino u Novom Meksiku. Tko vam je rekao da ćete brata pronaći ovdje s nama?

Shawn se uspravi u sedlu i protrne, shvativši da je postupio brzopleto. Slijepo je povjervao strancu i pojurio glavom bez obzira.

— Nisam ga pitao kako se zove. Navodno je putem sreo čovjeka koji ga zamolio da me obavijesti da je moj brat Ben s vama. Ja sam šerif u Babylonu — odgovori zbunjeno Shawn.

— Znam to mjesto — nasmiše se Wilson. — Bio sam jednom tamo i ne namjeravam se više nikada vratiti. Ta me zabava stajala tisuću dolara, a onda sam shvatio da nemam sreće. Istina je da tamo ima lijepih žena, ali ipak...

Shawn je jedva obraćao pažnju na njegove riječi. Nije mogao shvatiti zašto se s njime netko tako grubo našalio. Kome je bilo stalo da ga nasamari? Zašto?! Možda mu se tako želio osvetiti netko kao onaj Gannon, ali ipak... Odjednom se sledi.

Možda je sve to netko smislio samo zato da ga na neko vrijeme udalji iz Babylona. Ako je tako, tko je to mogao učiniti? Zašto? Kad se dosjetio odgovora, ni sam nije znao što da prvo poduzme. Zacijelo ga je čovjek koji je došao ubiti McGrawa na taj način uklonio iz grada...

* * *

— Sada mi je sve jasno — reče Shawn i pogleda goniča stoke. — Netko me grdno prevario...

— U svakom slučaju nitko pod tim imenom nikada nije radio s nama. Kako izgleda vaš brat?

— Vjerujem da smo slični.

— I to mi ništa ne kaže, ali ako sretnem momka nalik na vas, što da mu kažem?

— Recite mu da ga tražim. Sumnjam da ću se dugo zadržati u Babylonu. Ako ga sretete, recite mu da ću biti u Santa Feu, pa neka me tamo potraži.

— Svakako. mnogo sreće, mladiću!

Čovjek se okrene i odjaše do stada, a i Shawn podbode riđana, hitajući da što prije stigne u Babylon.

* * *

Kada je stigao u Babylon, bilo je već podne. Riđan je dah-
tao umoran i iscrpljen brzim jahanjem. Skupina ljudi koja je stajala pred »Palaceom«, potrči ravno prema njemu.

— Šerife, dogodilo se ubojstvo!

— McGraw? — upita Shawn.

— Kako znate?

Shawn opsuje. Znači tako. Netko je skovao plan kako bi

ga na neko vrijeme uklonio iz grada.

— Tako... mislio sam... — promrmlja Shawn, sjaše i požuri prema »Palaceu«.

— Nije to sve! — poviče netko drugi. — Fisher je teško ranjen. Liječnik kaže da neće preživjeti.

Shawn ustukne začuđen time što je čuo. Nije razumio zašto je taj čovjek koji je došao da ubije McGrawa pucao i u Fishera. Vjerojatno se slučajno zatekao u blizini...

— Zna li itko tko je ubojica? — upita Shawn.

— Onaj vaš crvenokosi prijatelj... Pretpostavljamo da ga je on ubio.

Sada Shawn više ništa nije shvaćao. Kako je moguće sve to? Oni pretpostavljaju da je Red ubojica. Znači da nisu sigurni. Htjede još nešto upitati, ali primijetivši nepovjerenje na licima ljudi, zašuti. Možda su sumnjali u njega, misleći da je bio u dogovoru s Redom.

— Ja nemam udjela u svemu ovome — reče Shawn. — Gdje je sada Red?

— Odjahao je prema jugu. Možda je ranjen. Pete je pucao za njim dok je bježao.

— Je li netko odjahao za njim?

— Ne, nije. Nitko se ne želi izložiti opasnosti da bude ubijen. Osim toga, čekali smo vas. Vi ste ovdje šerif.

Shawn uđe u »Palace«. Prazan i tih doimao se neprirodno. Shawnovi su koraci odzvanjali dok se približavao uredskim vratima gdje je stajalo nekoliko ljudi.

— Dobro da ste se vratili —

reče Pete. – Vjerujem da ste već čuli što se dogodilo.

– Da, čuo sam. Kako je Fisher?

– Umire. Nema nade. Jeste li pronašli brata? Bessie mi je rekla kamo ste otišli.

– Netko me je prevario kako bi me namamio iz grada. Je li McGraw nešto rekao prije nego što je umro?

– Nije. Bio je na mjestu mrtav, pogodila su ga tri metka.

Ljudi koji su stajali u blizini gledali su Shawna prijekorno. Naravno, McGraw im nije bio simpatičan, ali on je sada ipak bio mrtav i ljudi su za to krivili Shawna. Osjetio je da sumnjaju u to kako je možda bio u dogovoru s ubojicom.

– Rekli su mi da je Red ubojica, ili se bar u njega sumnja – obrati se Shawn Peteu.

– I ja mislim da je on ubojica. Gotovo da sam uvjeren u to. Nisam ga dobro vidio, no opazivši ga kako napušta grad, dohvatio sam McGrawov revolver i pucao. Pogodio sam njega ili njegova konja.

– Znači da niste sigurni? Zna li kako se sve to dogodilo?

– Ne mogu vam mnogo reći. Odmah nakon što smo jutros zatvorili »Palace«, i vi odjahali, upravo sam sređivao boce za šankom, čuo sam hitac iz McGrawove sobe. Požurio sam stepenicama prema njegovoj sobi. Odjeknulo je još nekoliko hitaca. Djevojke su počele vriscati od straha. S ulice su dotrčali ljudi. Kad sam došao gore, prvo sam ugledao Barta kako leži pred Amosovim vratima. Očito je čuo pucnjavu i došao

vidjeti što se događa, pa ga je ubojica ranio.

– Je li ubojica još bio u sobi? – prekine ga Shawn.

– Nije. Iskočio je kroz prozor. U blizini ga je čekao konj. Vidjevši da je Amos mrtav, zgrabio sam njegov revolver i potrčao do prozora. Pucao sam, ali kao što sam rekao, ne znam jesam li ga pogodio.

– I ne možete, dakle, sa sigurnošću tvrditi da je to bio baš Red?

– Ne, ne mogu, ali mi se čini da je to bio on.

– Je li ga itko do sada vidio ili potražio? Je li ovdje?

– Nitko ga nije vidio. Čuo sam da nema ni njegova konja.

Shawn se nadao da je Red možda odjahao već rano ujutro radi nekog posla ili je možda jednostavno napustio grad, ali sve mu se to činilo malo vjerojatno.

Sve je potvrđivalo da je ipak Red ubojica. I ako je tako, znači da je cijelo vrijeme čekao u Babylonu povratak McGrawa kako bi ga mogao ubiti. Možda, zbog prijateljskog osjećaja prema Shawnu nije htio da ga upliće u pucnjavu i stoga je poslao čovjeka s porukom da mu je brat u blizini.

– Slijedit ćete ga, šerife, zar ne? – upita netko. – Posrijedi je ipak ubojstvo. Vi ste naš šerif.

– Da, progonit ću ga, ali bih ipak želio znati tko je ubojica. Ako je još moguće, porazgovarao bih s Fisherom.

– Bart Fisher je mrtav – objavi liječnik Gilman približivši se Shawnu. – Prije nego što je umro na trenutak se osvijetio i rekao mi neka vam poručim

da je ubojica Red, vaš prijatelj. Shawn sada više nije sumnjao. Znao je da je Fisher govorio istinu. Nije imao razloga da laže.

— Fisher je još nešto rekao prije smrti — nastavi liječnik i obrati se svima prisutnima. — Bessie je zakonita žena Amosa McGrawa. Već godinama ne žive zajedno, ali dao joj je, sve dok o tome šuti, da vodi restoran i time zarađuje za život. Sada je ona vlasnica Babylona i vi ste svi njezini namještenici.

Svi su iznenađeno počeli mrmljati, a Shawn sada shvati zašto je Bessie mrzila Amosa McGrawa, ali nije imao vremena dalje o tome razmišljati. Njegova je glavna dužnost sada bila da pronade i uhapsi Reda, svoga prijatelja, i da ga izvede pred sud.

— Trebate li pomoć? — upita Pete. — Za kratko vrijeme mogao bih skupiti potjeru.

— Ne, hvala. Bit će najbolje da se za ovo sam pobrinem.

— Jeste li sigurni da ćete ga moći uhvatiti i dovesti ovamo? — začuje se sumnjičavi glas.

— Siguran sam — odgovori Shawn i iziđe iz »Palacea«.

XII

Umornog ridana Shawn je ostavio u staji i izabrao odmorenog konja. Uputio se prema jugu, kamo su mu rekli da je Red krenuo.

Bilo mu je žao što je Red ubojica, ali činjenice su bile nepobitne. Pete je bio gotovo siguran, a i Fisher je to potvrdio prije smrti.

Uostalom nije imao posebno razloga da slijepo vjeruje Redu. Jedva ga je poznavao.

Sreo ga je prvi put one večeri kada mu je pomogao da se obrani od napada Dailmana i njegovih momaka. Iduća dva dana sreli su se i razgovarali, a to nije dovoljno da se nekoga upozna.

Sjetio se kako ga je Red ponekad izbjegavao. Možda zato što je znao što će se dogoditi. Redu je bilo jasno da je Shawn plaćen kako bi zaštitio McGrawa i zato nije želio da se sprijatelje. Shawn je to poštovao, ali zvijezda koju je nosio obvezivala ga je da primjenjuje zakon države Kansas. Šerif je dužan da izvede pred sud krivca, bez obzira na okolnosti.

Možda je Red imao razloga da ubije McGrawa. Fishera očito nije namjeravao ubiti, ali kada ga je ovaj pokušao spriječiti, nije imao drugog izbora. McGraw je zacijelo morao umrijeti radi nečega što je skrivio u prošlosti i Red se, bez sumnje, dugo i pažljivo pripremao kako da ga ubije. Razuman razlog mogao bi utjecati na presudu, ako uspije uhvatiti Reda.

Možda je Red imao razloga da ubije McGrawa, a i Fishera jer su obojica dosad počinila razna zlodjela. Shawn se nadao da će Red moći iznijeti prave razloge zašto je ubio tu dvojicu, a konačnu odluku donijet će suci.

Shawnu nije bilo lako. Nije se žurio slijedeći prema jugu jasan trag galopirajućeg konja. Ako je Pete nekoga ranio, onda zacijelo nije konja nego Reda.

Malo kasnije Shawn zaključio po tragovima da konj čije tragove slijedi pomalo hramlje. Brže potjera konja i ubrzo, jer je sunce već počelo zalaziti,

naglo stane ugledavši uz tragove kopita otiske ljudskih stopala i mrlje krvi. Znači da je ipak bio ranjen konj, a ne Red. Očito je još dio puta izdržao, a kasnije je posustao i Red je bio primoran sjahati. Ako namjera otići u Brewer-Flat, mora propješačiti još dobar dio puta.

U daljini ugleda nešto što bi moglo biti truplo konja i krene u tom smjeru. Morao je požuriti, jer se već spuštao mrak i znao je da će noć donijeti nove teškoće. Ako do večeri ne pronade Reda, morat će otići do Brewer-Flata i tamo ga pričekati jer se on sigurno tamo uputio. Nastojat će ga uhvatiti pred samim naseljem. Ako to ne bude moguće, morat će se suočiti s većim teškoćama.

Ono što je vido iz daljine uistinu je bio Redov konj. Rana koju je zadobio nije bila opasna i lako bi se izliječila, ali Red nije mogao birati i stoga je morao ubiti životinju.

Shwn se pitao prije koliko je vremena Red nastavio put pješke. Konj je još bio topao, znači da je Red tek prije kratkog vremena krenuo dalje. Sudeći po tome što s konja nije skinuo svoje stvari, žurio je da što prije nastavi put.

Shawn se sagne da pronade trag Redovih otisaka. Zemlja je bila tvrda i teško se moglo išta vidjeti, ali konačno pronade trag koji je vodio prerijom ravno prema jugu.

Uzjaše, pogleda prema zapadu i zaključi da će ubrzo pasti noć. Ako ne, Red će biti u prednosti. Pogleda još jednom konja. Bisage su bile prazne. Korice za pušku takodeer. Odluči zaobići put i prečcem pri-

bližiti se Brewer-Flatu gdje će dočekati Reda. Oprezno je krenuo naprijed, zadržavajući konja da što polaganije kasa. Bila mu je draža pomisao da se nađe u Redom lice u lice, nego da ga ovaj napadne iz zasjede. Mučna mu bijaše pomisao da će možda morati ubiti toga čovjeka koji mu je bio drag i s kojim se za tako kratko vrijeme što ga je poznavao ipak sprijateljio.

Znao je da mu je dužnost uhvatiti Reda i bilo mu je zbog toga teško. Usprkos osjećajima morao ga je uhvatiti ili ubiti. Nadao se da se Red ipak neće boriti već da će se predati i svojevrijedno se s njime vratiti. Ali ta je nada bila slaba.

Zaustavio je konja i zastao pred obroncima obraslim šikarom. Vjerovao je da će Red krenuti tim putem. Do večeri više nije bilo daleko i Shawn odluči da priček.

Sjahao je, svezao konja, i začuo kako se netko šulja šikarom.

Dohvati revolver, ali je već bilo prekasno. Pred njim je stajao Red s puškom u ruci. Očito je isto kao i Shawn zaključio da je ovo mjesto vrlo prikladno za skrovište, i začuvši kako se približava jahač, odlučio da iskoristi priliku i domogne se konja.

– Nadao sam se da to nisi ti
– ozbiljnim će glasom Red.

Nekoliko su se trenutaka gledali, a onda Red odjednom baci pušku pred Shawna.

– Do vraga – uzdahne Red.
Shawn odahne, korakne naprijed, oduzme Redu revolver i

spremi ga skupa sa svojim. Shawnove su oči odavale zahvalnost što je njegov crvenokosi prijatelj ipak odlučio da se ne suprotstavlja.

— I meni se sve ovo gadi. Bilo bi mi milije da je posrijedi netko drugi — reče Shawn. — Je li istina da si ubio McGrawa i Fishera?

Red kimne.

— Bart mi je htio prepriječiti put. Nisam ga namjeravao ubiti. Želio sam ubiti samo McGrawa.

— Optužit će te za trostruko ubojstvo.

— To sam i mislio, ali mi nije žao da sam i njega ubio. Zaista mi nije žao.

— Tko te je najmio da ih ubiješ?

— Nitko. Posrijedi je bio osoban razlog — mirno će Red i sjedne na zemlju. — McGraw me zapravo uopće nije poznavao.

Shawn ga je promatrao kako sjedi. Kao da je ostario za ovo kratko vrijeme.

— Trebalo bi da nešto popiješ ili možda pojedеш — predloži Shawn.

— Viski bi mi dobro došao.

— Na žalost nemam viskija, ali kako bi bilo da popiješ malo kave i pojedеш sendvič?

— Kavu ću popiti, ali neću jesti, jer nisam gladan.

Shawn ode do svoga konja i izvadi iz bisaga vrećicu s kavom, šalicu i bocu s vodom. Red je i dalje sjedio gledajući Shawna kako skuplja granje, priprema vatru i postavlja posudu u kojoj će skuhati kavu.

— Sigurno te zanima što me navelo da ga ubijem...

— Na žalost i previše znam.

Jasno mi je da si ga ubio, a zašto si to učinio, to ćeš objasniti sucu.

— Volio bih ipak da znaš i da me pokušaš shvatiti. Smatram te prijateljem pa imaš pravo da saznaš razlog.

Shawn je dodao još malo granja, pripalio lišće i dim se počeo dizati.

— Kako želiš — mirno će Shawn.

— Zovem se Quist... Dan Quist. Rijetko me ljudi zovu tim imenom, ali tako se zovem. Dolazim iz Arkansasa, malog mjesta blizu Louisiane. Moji su tamo imali farmu. Poslije rata od svega što smo imali nije mnogo ostalo, ali brat i ja, on je bio mlađi od mene, obnovili smo naš mali posjed. Neprilike su počele kada se Billy, moj brat, oženio djevojkom s kojom smo zajedno odrasli. Zvala se Ellie. Njezini su roditelji živjeli nedaleko od nas. Bila je to jedna od najljepšijih djevojaka koju sam ikada vidio. Velikih očiju, ružičastih obraza, oduzimala je dah svakom čovjeku koji bi kraj nje prošao. Kad su se vjenčali, otišli su na putovanje u New Orleans i tamo ih je vidio McGraw. U to je vrijeme McGraw imao izvan New Orleansa igračnicu nalik na ovu u Babylonu. U njoj je namjestio mnogo lijepih mladih djevojaka da zabavljaju ljude koji su tamo zalazili.

Shawn skine lončić s vatre, uspe kavu i vrati ga na vatru.

— Drugi dan nakon što su stigli u New Orleans, Ellie je nestala. Brat ju je svagdje tražio, ali nju kao da je zemlja progutala. Kad više nije znao što da učini, brat mi je pisao što se

dogodilo. Primivši pismo, odmah sam otputovao u New Orleans kako bih mu što prije pomogao u potrazi za ženom. Nakon mjesec dana uzaludne potrage za Ellie, došao sam slučajno u McGrawov salun i naručio piće. Stojeći uz šank, odjednom sam ugledao Ellie. Odjevena u čudnu haljinu, našminkana, prošla je blizu mene s dvojicom ljudi. I ona je mene vidjela, pogledala me zaprepašteno, pocrvenjela i otrčala stubama u prvi kat saluna.

Shawn mu pruži šalicu kave i Red popije gutljaj pa nastavi:

— Bilo mi je jasno što se dogodilo. McGraw ju je očito oteo i primorao da radi za njega, kao što uostalom postupa i sa ženama u Babylonu. Ellie je nakon nekoliko dana što ih je provela u McGrawovu salunu bila previše posramljena a da bi pokušala pobjeći i vratiti se Billyju.

— Zato si, znači, potražio McGrawa i želio mu se osvetiti? — zamišljeno će Shawn.

— To je tek početak. Pogriješio sam. Nisam smio reći bratu,

Danas mi je jasno da bi bilo bolje da sam šutio, ali ja sam mu rekao gdje sam je vidio i on je, naravno, otišao po nju. Kada ga je Ellie vidjela, ubila se od stida, ne želeći da mu više ikada pogleda u oči, a Billy je od bijesa gotovo sišao s uma. Nabavio je revolver želeći ubiti McGrawa, ali netko ga je očito upozorio i kad je Billy ušao u salun, McGraw je prišao s leđa i ubio ga.

— Zašto ga šerif iz New Orleansa nije odmah uhapsio zbog ubojstva?

— Do vraga i šerif. Dok su se ljudi koji su tamo zastupali zakon dosjetili da bi ipak trebalo da ga uhapsu, McGraw je prodao svoj udio u salunu i nestao.

— A ti si onda odlučio da ga pronađeš.

— Da — kimne Red i popije ostatak kave. — Prvo sam Billyja i Ellie otpremio na našu farmu i pokopao a zatim sam krenuo u potragu. Jedino što sam želio bilo je da po svaku cijenu pronađem Amosa McGrawa i da ga ubijem. Isprva sam ga želio ubiti zato što je on ubio moga brata i primorao Ellie da sebi oduzme život, a kasnije sam želio osvetiti ljude koje je on unesrećio.

— Razumijem.

— McGraw je primoravao mlade djevojke da rade za njega. Ako ih nije mogao nagovoriti, na neki bi ih način na to primorao. Morao sam spriječiti da i dalje uništava mlade živote.

— Otkad ga slijediš?

— Već pet godina. Imao sam mnogo teškoća da ga pronađem. U to vrijeme bio je vlasnik nekoliko saluna između New Orleansa i Babylona. Uvijek kad bih naišao na neki trag, ponovo bih ga izgubio.

— Kako to da te nije prepoznao sada kad te vidio u Babylonu? — namršti se Shawn.

— Nikada me prije nije vidio. Poručio sam mu da ću ga slijediti. Kada je saznao da ga želim ubiti, nestao je i ja sam pošao za njim. Saznavši konačno da je u Babylonu, požurio sam ovamo, ali je to ponovo doznao i pobjegao. Ovaj put očito je odlučio najmiti dobrog revol-

veraša koji će se pobrinuti za mene, a taj si revolveraš bio ti. Ipak sam ga uspio ubiti.

Red zašuti i pogleda u vatru zamišljen i pomalo sjetan.

– Ne žalim, Shawne, što sam ga ubio. Jedino mi je žao što sam te morao prevariti kako bih te maknuo iz grada na neko vrijeme. Razumio ti to ili ne, morao sam ga ubiti. Takvu čovjeku nije mjesto među poštenim ljudima. Slažeš li se s time?

Shawn kimne.

– Kako se meni čini, učinio sam uslugu ljudima ubivši ga i nema razloga da me se izvodi pred sud za nešto što se ne može smatrati zločinom. Slažeš li se i u tome sa mnom?

Shawn je zamišljeno šutio. U svemu što je Red rekao bilo je dosta istine. Bolje bi bilo da na svijetu nema ljudi kao što je bio Amos McGraw, ali još od djetinjstva Shawn je naučio da ljudi nisu pozvani da sami sude drugima, bez obzira što im netko učini.

– Nije važno što ja mislim, Red, nego što će zakon reći o svemu tome.

– Zakon! – prekine ga Red. – Gdje je bio taj tvoj zakon kad je McGraw ubio Billyja? Gdje je bio zakon kad je McGraw pobjegao?

– Ne možeš zakon kriviti zbog toga jer je pojedinac zakazao.

– Ljudi koji su tamo zastupali zakon bili su McGrawovi prijatelji – ljutito će Red. – Svi su ti ljudi bili potkupljeni.

– Znači, nije zakon kriv, već čovjek koji je u New Orleansu zastupao zakon. Nisu svi šerifi i suci takvi. Većina ih poku-

šava savjesno obavljati svoju dužnost.

– Kao ti, znači?

– Da, kao ja.

– Ali, ni ti nisi pravi šerif.

– Bojim se da griješiš. McGraw i Fisher bili su ovlašteni da namjeste šerifa a McGraw je bio sudac u Baby-lonu.

– Zaboravljaš da sam pri-sustvovao tvojem razgovoru s Fisherom kad te zaposlio kao šerifa. Do vraga! Nisi se ni zakleo!

– To nije važno. Prihvatio sam šerifsku dužnost bez obzira jesam li se zakleo ili nisam. Ne vidim od kakve je važnosti zakletva.

– Oduvijek sam znao da je poštenog čovjeka kao tebe teško odvratiti od principa... Je li ostalo još malo kave? – prekine Red, ne želeći više raspravljati.

Shawn dolije vode u posudu i doda još malo suhoga granja na vatru, a zatim šeširom raspiri vatru što se već gotovo ugasila.

– Bit će za koji čas – reče Shawn.

– Ne žuri se. Imam dovoljno vremena. Sada mi se zaista više nikamo ne žuri. Kamo ćeš me odvesti? Zaista nema smisla da se vratimo natrag u Babylon.

– Idemo u Dodge. Tamošnji šerif mi je prijatelj. Zove se Earp. Dužan mi je uslugu i kada mu sve objasnim, uvjeren sam da će se potruditi da ti se pravedno sudi, uzevši u obzir sve okolnosti koje su te navele na to ubojstvo.

– Šanse su mi male.

– Uvjeren sam da će sudac

uzeti u obzir sve što ćeš reći, a osim toga, bez sumnje zna sve o McGrawu i Fisheru. U Dodgeu sam čuo o Babylonu i o tome kakvo je to mjesto. Nećeš ih morati uvjeravati u to kakav je čovjek bio McGraw.

– Hoćeš li mi pomoći? Mogao bi možda svjedočiti...

– Reći ću ono što mislim: da si mi prijatelj i da si imao pravo učiniti ono što si učinio.

– Bit ću ti zahvalan. Nadam se da će mi to pomoći.

– Reći ću suci i to da si mi pomogao vratiti novac što su ga Dallman i njegovi ljudi ukrali. To će im biti dokaz da nisi čovjek izvan zakona.

– Sve što ćeš reći u moju korist sigurno će mi pomoći... Je li gotova kava? – upita i pruži šalicu. – Uostalom, kako god da sve ovo prođe, ionako više nije toliko važno. Tisuće kilometara sam prošao kako bih učinio ono što sam smatrao svojom dužnošću i sada je sve završeno. Sve te godine naučio sam živjeti od danas na sutra, isto onako kako ti živiš tražeći svoga brata. I ti ćeš jednoga dana uspjeti. Čovjek ne smije posustati.

– Nemam više mnogo nade. Vjerovao sam, primivši obavijest koju si mi ti poslao, da sam stigao do kraja, ali sada više ne vjerujem da ću uspjeti.

– Mrska mi je pomisao da sam te morao prevariti, ali bio je to jedini način da te uklonim iz grada. Još ti jednom kažem da mi je žao da si se toliko razočarao, ali morao sam. Nisam imao drugog izbora.

– Naviknut sam na razočaranja – reče Shawn gledajući pred sebe. – Da sam primivši

poruku malo bolje razmislio, shvatio bih da nešto nije u redu.

– Vjerojatno, ali bi ipak otišao, nadajući se da je nešto ipak istina. Ljudi koji neumorno pokušavaju stići nekom cilju uvijek tako postupaju, ne želeći posustati sve dok postoji i najmanja nada da uspiju. Zar ništa nisi čuo o bratu otkako si u Babylonu?

Shawn odmahne glavom.

– Ne, ništa. Svima sam pričao o Benu i ako se netko nečega sjeti, obavijestit će me, a možda se i Ben sam pojavi.

– Možda, ako je negdje u blizini, ali na žalost, Babylon će sada vjerojatno biti napušten.

– Sumnjam. Ispostavilo se da je Bessie zakonita žena McGrawa. Fisher je to prije smrti rekao liječniku Gilmanu. Ona će, vjerujem, preuzeti posao.

– Bessie je bila žena Amosa McGrawa?!

– Tako je bar rekao Fisher. Oduvijek mi se činila čudnom. Rekla mi je da poznaje McGrawa dulje nego itko u Babylonu, a i nikad se nije ustručavala reći što o njemu misli.

– Čudno da nikada nije nikome rekla da je njegova žena.

– Ustručavala se. Premda ga je mrzila, željela je ostati uz njega. Možda zato što je čekala dan kada će mu se moći osvetiti za sve što joj je učinio.

– Znači da sam i njoj pomogao – nasmije se Red. – Namjeravaš li da ostanemo ovdje do jutra?

– Ne. Najbolje će biti da što prije krenemo. Morat ćemo jahati obojica na jednom konju i

za konja će biti lakše da jašemo dok je hladnije.

— A što će biti s Babylonom? Idemo li tamo?

— Moramo. Potreban ti je konj, a to je jedino mjesto gdje ga možemo nabaviti.

— Ne znam hoće li me tamo ljubazno primiti — namršti se Red.

— Nitko nas neće uznemiravati. Reći ću im da te vodim u Dodge. Nije potrebno da te u Babylonu smjestim u zatvor. Sudac je tamo bio McGraw, a on je sada mrtav.

— Kako ti kažeš. Bit ću ti zahvalan, ali bit će bolje da budeš spreman ako netko smisli da bi me mogli linčovati!

— Ne brini se. Ja ću... — počeo Shawn ali zastane.

— Ništa vi nećete! — prekine ga neki glas i iz sjene drveća pojavi se Hake Dallman. — Lijepo ćete polagano podići ruke. Moji prijatelji i ja krenuli smo k vama u Babylon, ali ugledavši ovdje uz vatru, prikratili smo put.

XIII

Shawn podigne ruke i tiho opsova. Prekoravao se što je svojom neopreznosti dopustio da se ovako nešto dogodi. Red je ostao mirno sjediti i promatrao što će se dalje dogoditi. Shawn nije bio siguran shvaća li Red da mu se sada pružila prilika za bijeg. Kad razbojnici ustanove da je Red Shawnov zarobljenik, vjerojatno će ga vrlo rado osloboditi i primiti k sebi.

Dallman se približio vatri, a pojave se i ostali razbojnici i okružiše Shawna. Osim Dall-

mana bila su to još trojica koja su sudjelovala u pljački „Palacea“ i Al Gannon, koga je otjerao iz grada.

— Drago mi je da smo vas pronašli — podrugljivo će Dallman. — Oduzmi im oružje, Al.

Al pride Redu i zastane iznenađen. Namršti se i pokaže palcem revolver što je Shawn zataknuo za opasač. Pride mu i oduzme mu oba revolvera.

— Gledajte, momci! Čini se da naš šerif ima zarobljenika!

— Je li ovo vaš revolver? — upita Dallman i pokaže mu njegov revolver.

Red kimne potvrdno.

— Čini se da vas namjerava odvesti u zatvor, zar ne?

Red ponovo kimne.

— Kao da više niste dobri kao nekada. Zašto?

— Ubojstvo — tiho će Red.

— Uistinu? A koga ste ubili? — zainteresirano će Dallman.

— McGrawa i Barta Fishera.

— Zaista? A zašto ste ih ubili?

— Bili su hulje koje je netko trebao ubiti — ogorčeno će Red i ustane.

— Razumijem... ne kažem da ih nije trebalo ubiti... ali ipak, ne zaboravljam pri tome da ste vi ubili Kida — reče Dallman.

— Nisam imao drugog izbora — hladno će Red. — Njegova je krivnja što je potegao revolver.

— Da... priznajem. Kid je uvijek bio prenaogao.

Shawn ih je promatrao kako razgovaraju i razmišljao postoji li mogućnost da se izvuče iz ove situacije. Mogao bi se baciti na Dallmana, ali je znao da bi ga netko od njegovih pratilaca odmah ubio. Prije nego

što bi se domogao svoga revol-
vera, sigurno bi već bio pogo-
đen, ali morao je nešto smisliti.
Znao je da ga Dallman namje-
rava ubiti, a Red će vjerojatno
biti na njihovoj strani...

– Moram nabaviti konja –
reče Red. – Mojeg sam morao
ubiti. Mogu li jahati s nekim od
vas? U Brewers-Flatu ću kupit
konja.

– Da. Tamo biste mogli ku-
piti konja, ali sumnjam da će
to biti potrebno. Šerifu više
neće biti potreban njegov, pa
ćete se moći poslužiti njego-
vim.

– O tome nisam mislio –
nasmiješi se Red.

U istom trenutku Red skoči
naprijed i zgrabi pušku što je
ležala u blizini. Noć propara
hitac i Dallman padne na zem-
lju. Shawn se baci u stranu, a
Red s puškom u ruci skoči u
grmlje.

Ponovo odjekne pucnjava.
Red je pucao u razbojнике koji
su hitro potražili zaklon.
Shawn osjeti kako ga je okrz-
nuo metak. Opsova bespo-
moćno i pogleda bi li se mogao
domoći revolvera što leži po-
kraj Dallmana. Nedaleko od
sebe ugleda na zemlji Redov
revolver, sagne se, dohvati ga,
povuče se u grmlje ali od me-
taka što su fijukali oko njega
jedan ga je pogodio u nogu, a
drugi mu je okrznuo obraz.

Povukao se u grmlje. Ugle-
dajući Ala, zapuca. Ovaj zate-
tura i padne. Preostali razboj-
nici su se sada sklonili. U
mraku se vidjela narančasta
vatra što je bljeskala iz revol-
verskih cijevi. Začuje kako se u
njegovoj blizini nešto miče. Bio
je to Red.

– Zaobići ću ih i približiti im
se sa strane – prošapće
Shawn. – Inače će nas okružiti
i nećemo se moći izvući
odavde. Neko vrijeme nemoj
pucati. Zapucaj tek kada čuješ
moj hitac.

Red samo nešto promrmlja,
a Shawn se odšulja u smjeru
zaklona razbojnika. I oni su
sada prestali pucati.

Shawn se teško dišući zau-
stavi na rubu manje čistine.
Pretpostavljao je da su razboj-
nici sada pred njim. Pričekao
je nekoliko trenutaka ne bi li
kakav zvuk odao razbojнике
gdje se nalaze, ali sve je i dalje
bilo mirno, nije se čuo ni naj-
manji šum. Samo je u daljini
zavijao kojot.

Postao je već nestrpljiv, pa
uznemireno krene dalje. Malo
kasnije ponovo zastane, po-
digne revolver i zapuca u
smjeru gdje je pretpostavljao
da su razbojnici. Oni su na nje-
gov hitac odgovorili vatrom.
Posvuda oko njega fijukali su
meci. Kada je ponovo htio za-
pucati, revolver je bio prazan.
Legao je na leđa i napunio re-
volver.

Odjednom začuje topot ko-
nja kako nestaje u noći. Nepo-
mićno je osluškivao taj zvuk a
zatim se uspravio. Razbojnici
su, znači, pobjegli. Čak i Gan-
non. Shawn je razabrao topot
nekoliko konja. Kada je krenuo
prema mjestu gdje je ostavio
Reda, dosjeti se da ovaj nije
zapucao u trenutku kada je on
pucao iz revolvera. Prolazeći
čistinom prošao je kraj mrtvih
tijela Dallmana i Ala i približio
se grmlju gdje se sklonio Red.

Red je sjedio nagnut, ruku
pritisnutih na trbuh. Iz rane je

curila krv. Puška mu je ležala na koljenima.

— Jesi li teško ranjen? — upita Shawn kleknuvši kraj njega.

— Čini se da jesam... — slabim će gasom Red. — Jesmo li ih sve ubili?

— Ubili smo Dallmana i Ala, a ostali su pobjegli.

— Najbolje će biti da ti... što brže odeš... Mogli bi se vratiti. Možda... možda te zavaravaju... — govorio je Red naprežući se.

Shawn mu pomogne da se ispruži.

— Red, mogu li išta za tebe učiniti? Da prenesem neku poruku?

— Ne... nemam nikoga... bolje je ovako... Ovako je bar manje neprimliko za sve nas — reče Red i zašuti.

Shawn pogleda u lice svoga prijatelja koje je odavalo spokojstvo. Kao da je bio zadovoljan da se sve ovako završilo.

Shawn položi Redovo tijelo i tijela Dallmana i Ala na jednog od konja koje je pronašao u blizini. Uzjahao je i krenuo prema Babylonu. Nije bio daleko od grada i nadao se da će stići prije nego što izide sunce. Morao je biti oprezan da ne sretne Dallmanove ljude.

Redova ga je smrt duboko potresla i usprkos tome što je bio ubojica Shawn je prema njemu osjećao veliko prijateljstvo. Red je učinio samo ono što mu je njegovo srce nalagalo. Bez obzira što je to bilo protuzakonito, Red je morao tako postupiti i Shawn ga je razumio. A tko bi uopće mo-

gao tvrditi da Red nije imao pravo? Zakon koji štiti razbojnika, kao što je bio McGraw, zacijelo nije valjan.

Novac u svemu igra veliku ulogu i bogatašima je dopušteno da vladaju bespomoćnima koji im se ne mogu oduprijeti. Red je bio jedan od onih koji nije dopustio da ga slome i zato ga Shawn nije mogao osuđivati. Sve to ionako više nije bilo važno. Red neće biti izveden pred sud i osuđen na smrt ili doživotnu robiju... Ništa sada više nije bilo važno... McGraw i Fisher više neće biti kraljevi Babylona, a osim toga, ljudi su se oslobodili još trojice razbojnika: Dallmana, Kida i Ala.

Zaustavio se na uzvisini i nastojao da o svemu tome ne razmišlja. Sve je bilo mirno i zaključio da ga nitko ne slijedi. Dallmanovi prijatelji očito su smatrali da ih se razmirica njihovog vode sa Shawnom uopće ne tiče. Na istoku je polagano počelo svanjivati. Podbo je konja i jašući osluškivao zvukove što oglušuju buđenje novoga dana.

Odjednom u daljini ugleda kako se prema nebu diže gusti dim. Zastao je namršten. Dim je bio pregust a da bi se uzdizao s nekog ranča. Dosjeti se. Naravno, to je Babylon gorio! Shawn požuri da što prije stigne u grad.

Kada se približio gradu, vidio je da je od Babylona preostalo vrlo malo. Vjetar je nosio dim i pepeo a kroz gusti dimni zastor povremeno se moglo raspoznati ostatke nekadašnjeg »Palacea«, hotela, resto-

rana, zatvora... Sve je nestalo i pretvorilo se u pepeo.

Zaprepašten prizorom pogleda prema čistini, malo podalje od zgarišta, na kojoj su stajali ljudi, nekoliko konja i dvojica kola.

Shawn požuri prema ljudima i susretne njihov prilično prijekoran pogled.

Pride mu Pete spaljene kose i obrva.

— Kako se ovo dogodilo? — začuđeno će Shawn.

— Bessie... Ona je to učinila.

Među ljudima Shawn primijeti liječnika Gilmana, nagnutog očito nad ranjenikom.

— Sve je to besmisleno. Zašto bi Bessie zapalila svoj vlastiti grad? — upita Shawn.

— Tko zna — umorno slegne ramenima Pete. — Čini se kao da je sišla s uma. Nakon što ste vi otišli, izišla je iz sobe u kojoj je ležao McGraw i zapovjedila nam da izidemo. Neki od ljudi upravo su podigli tijelo Barta Fishera, želeći ga iznijeti i pokopati, a ona je počela vikati da ga smjesta pognu na šank. Vikala je... svašta je vikala... Rekla je da će zauvijek uništiti ovo mjesto. Smatrali smo da je najbolje da odemo dok se ona ne smiri. Kad smo svi izišli, zatvorila je vrata i čuli smo kako ih zaključava. Odlučili smo pričekati, misleći da će izići nakon što provede neko vrijeme uz mrtvog Amosa McGrawa.

— Osim Bessie nije bilo nikoga u zgradi? — upita Shawn.

— To i jest ono najgore... Zaključala je djevojke u sobama... Sve ih je zaključala osim šest ili sedam koje su se zatekle do-

lje u dvorani i izišle s nama na ulicu.

— Zaboga... Hoćeš li reći da... — zaprepasti se Shawn.

— Da... sve su izgorjele zajedno s Bessie, McGrawom i Fisherom... Čuli smo kako žene viču i zapomažu... Bio je to pravi pakao. Bessie je očito polila sve petrolejem iz svjetiljki i zatim zapalila. Zapuhao je i vjetar i ostali smo bespomoćni. Cijela se zgrada doimala kao baklja.

Shawn se zgrozi pri samoj pomisli na sve što se dogodilo.

— Vidim da ste uhvatili čovjeka za kojim ste krenuli ali to sad više nije važno. Tko su ova druga dvojica?

— Hake Dallman i jedan od njegovih ljudi... Zove se Al — reče Shawn pribravši se. — Iznenada su nas napali i morali smo se s njima boriti.

— Znači niste ga vi...

— Ne, nisam ga ja ubio... Ubio ga je netko od njih. Red je bio uz mene. A što će biti s ovim ljudima?

— Cim budu sposobni da krenu, uputit ćemo se u Dodge. Liječnik mora prvo neke previti. A i vama bi trebao previti nogu... Imamo dovoljno konja, a uspjeli smo spasiti i nekoliko kola.

— Što je sa Jenny? — upita Shawn.

— Spašena je. Liječnik ju je na vrijeme iznio iz hotela.

— Drago mi je. Vidim da je i moj ridan ovdje. Zamijenit ću ga za konja na kojem sam sada jahao, ali moramo pokopati mrtve prije nego što napustimo Babylon.

— Znam pomoći ću vam.

Groblje je jedino mjesto koje nije nestalo u plamenu. Namjeravate li krenuti s nama u Dodge?

— Nema razloga za to. Krenut ću u Santa Fe. Možda ću tamo doznati nešto o svome bratu.

KRAJ

Peter G. ...

SPASONOSNA TRKA

Sukobljavajući se s Indijancima, mnogi veterani Divljeg zapada morali su se uzdati u svoje vjerne dugačke puške. Međutim, John Colter je jednom zgodom bio prisiljen uzdati se u vlastite dugačke noge.

Bio je visok, plavokos traper prodornih plavih očiju, a naoko surov izraz lica skrivao je brnuk mozak. Colter i njegov prijatelj John Potts, zbijen, zdepast mornak, lovili su jednom prilikom na mjestu na kojem se rijeka Missouri račva, kod Jeffersona u Montani. Nista neobično u tome ne bi bilo da se Indijanci Black Feet nisu zakleli da će skinuti skalp svakom bljedolikom koji se pojavi na njihovim lovištima.

No Colter i Potts nisu mogli odoljeti izazovu. Dojahali su do Jeffersona i pronašli zgodna mjesta. Rijeka je bila prepuna dabrova, a na tome mjestu i dovoljno zaklonjena od pogleda Indijanaca. Gotovo dva tjedna su živjeli tamo, loveći jedino u zoru i sumrak, a skrivajući se u toku dana.

Nekoliko puta su izvidnice Black Feeta prolazile uzvodno i nizvodno rijekom, no lukavi gorštaci su se uvijek pritajili, istreniravši i svoje mustange da to čine. Ljudi i konji postajali su tako dio prirode. No ipak, pred kraj drugog tjedna jedan od lovaca je postao nepažljiv.

— Baš smo im pokazali — Potts se jednog dana počeo hvalisati Col-

tera. — Allus je rekao da je bijeli čovjek pametniji od crvenog.

Reci to njima — odgovori Colter mrzovoljno. — Ne smijemo se previše opustiti, John.

— Malo su ti popustili živci — Potts je bockao svog druga. — Misliš li da bi trebalo da odustanemo?

— Mislim da bi trebalo dok smo još sretne ruke! — odgovori Colter.

— Predlažem da se počnemo spremati u zoru a u sumrak možemo krenuti.

— Ali u rijeci ima mnogo dabrova i ja ostajem još jedan dan — rekao je Potts, isturivši ratoborno bradu i bijesno pogledavši Coltera — osim ako se ne misliš premjestiti negdje drugdje.

— Ja sam miroljubiv čovjek, John — uzdahnuo je Colter. — Ne želim se s tobom prepirati. Kako god hoćeš... Možemo krenuti sutra, a možemo i kad zanoći.

Sutradan rano ujutro Colter je pošao da skupi konje. Potts je ostao da izvuče njihov mali kanu iz skrovišta. Bio je tako malen da su ga donijeli na leđima jednog konja, a njih dvojica su dojahala zajedno na drugom konju.

Colter se provlačio kroz visoki šaš do ruba rijeke, kad je trava iznenada oživjela — od Black Feeta! Procijenio je brzo da se pedesetak ratnika uspravio, gledajući u

njega! Colter je znao da je pobijeđen. Bolje živa kukavica nego mrtav heroj, pomislio je. Podigao je ruke, a Indijanci su tiho pokupili konje koje je vodio. Koraćali su pred njim, slijedeći stazu koju su on i Potts utabali loveći tu tolika jutra.

Naravno – mislio je Colter – bilo je dovoljno da jedan od tih oštroidnih Indijanaca opazi jednu zgaženu travku, pa da pomisle da se nešto događa. Lukavci su se pri-tajili i napali iz zasjede. Da smo barem otišli sinoć, kao što sam rekao...

Došli su do pjeskovite obale malog rukavca. I Potts su Black Feeti iznenadili, no on im se pokušao oduprijeti. I dalje je to nastojao, šćućurivši se u maloj kanoi i vesla-jući žestoko prema sredini rijeke. Padina ispod Johna Coltera bila je prepuna crvenokožaca predvodnih poglavicom. Poglavica je grle-nim glasom nešto dovikivao Pottsu, no ovaj se na to nije osvr-tao, pjeneći vodu oko sebe u suludoj želji da se domogne druge obale.

Colter zaurla, pridruživši se po-glavici:

– Imaju nas, John! Vрати se! Možda ćemo uspjeti da se nago-dimo.

– Samo ti pregovaraj s njima! – te je riječi Colter jedva razabrao, no bilo je prejasno ono što je slijedilo, iako bi više volio da nije.

Začuo je brujanje dvadesetak napetih tetiva. Poglavica je dao znak i strijele su poletjele ravno u cilj. John Potts se srušio, snaga oda-petih strelica bacila ga je naprijed, preko ruba čamca. Njegovo beži-votno tijelo pritiskalo je s jedne strane krhki kanu.

Preostale strijele su prorešetale kanu i mrtvo tijelo, pa su stali to-nuti. Poglavica mrko promotri Col-tera i nešto naredi svojim ljudima. Ratnici zaplivaše rijekom sklad-nošću dabrova, no ovaj put su oni bili lovci, a ne žrtve. Dohvatiše kanu i stanu ga vući prema obali.

Na mrtvoj glavi još je groteskno stajala šubara s kunecim repom, a tucet noževa se podiglo, spremno za skalpiranje. I upravo kad je šu-bara odletjela s glave, bijesan uz-vik prolomio se zrakom. Noževi se spustiše, a poglavica se zagledao u Johna Coltera.

Colter proguta slinu i poče drhtati. Do vraga – mislio je – sad mene okrivljuju što je stari Potts bio ćelav!

Nećiji skalp su morali imati. Či-nilo se da će to biti Colterova duga kosa. Tucet indijanskih ratnika po-jurio je prema zarobljeniku u oči-toj namjeri da ga liše kose golim rukama. Zaustavio ih je glas pogla-vice. Poglavica se isprsis pred Col-terom, položivši svoja dva prsta na Colterova prsa, gdje je mogao osje-titi brze otkucaje bijelčeva srca.

– Moraš umrijeti, bljedoliki – jednostavno je rekao. – Ali ti ne-ćeš umrijeti brzo. Ti ćeš trčati za svoj život.

Čuli su se povici odobravanja, a Colter je nepovjerljivo zaškiljio.

Ne sviđa mi se to – mislio je. – Kad se Black Feeti vesele, to obično znači da će netko drugi jau-kati!

Poglavica je koraknuo natrag, očito zadovoljan reakcijom koju je izazvala njegova odluka.

Grube ruke se spustiše na bi-jelca. Trgali su s njega odjeću dok nije ostao potpuno nag.

Tada poglavica gurne Coltera naprijed, dalje od rijeke, a ostali su ih slijedili. Žrtva se tromo vukla srca prepuna teških slutnji. Dovedi su ga do uzvisine nad rijekom. Tu je teren bio neravan, ispresijecan klancima i opasnim udubinama, pokriven bodljikavim šikarjem. Naravno, Colter je kao skaut posje-dovao dobar smisao za procjenu udaljenosti, pa je znao gdje se na-lazi. Ocijenio je da šest milja odatle mora biti ušće Madisona u Missouri.

Poglavica je dao neka brza naređenja i Indijanci se povukoše malo unatrag. Colter je opazio da svaki

ratnik nosi samo jedno oružje. Neki su bili naoružani kopljima, neki tomahawkom, neki nožem. Poglavica je zakoračio pred Coltera a drugi ratnik je stao iza njega s prislonjenom napetom strijelom za slučaj da pokuša bježati. Poglavica se smješкао Colteru, smatrajući to simpatičnom gestom.

— Hajd', bijelče! Nek' ti pete spase glavu! — progundao je. — Naprijed!

Colteru iznenada sine. Neprijatelji su mu dali znak za start, a ovako golom i nenaoružanom, kakav je bio. Koristit će svaki metar prednosti.

Bio je uvučen u trku čija je nagrada bila život! Ne prestajući grčevito razmišljati, poskočio je, a poglavica je zauriao svojim ratnicima koji su čekali kao hrtovi na napetim uzicama. Čuvši uzvik, krenuli su naprijed u zaglušujućem trku.

Colter je trčao poput srne, ne usuđujući se da baci pogled unatrag, kako ne bi posrnuo i pao. Gledao je naprijed, sve više šireći oči, pokušavajući pronaći najbolji put za svoje bosa noge. Sad je trčao po šljunku koji se kotrljao pod njegovim stopalima a noge su ga boljale i pekale od trčanja po visokim koprivama.

Grlo mu je bilo suho i hrapavo, disao je teško i isprekidano. Pogledao je letimično unatrag i opazio da se potjera prorijedila. Jedan ratnik je pao upravo iza njega, tako da je sad ipak povećao svoju neznatnu prednost. Ispucane usne iskriviše mu se u tužnu grimasu.

Ha, niste tako dobri trkači kao što ste vjerovali — mislio je. Osim jednoga...

Taj posljednji junak bio je visok ratnik s kopljem. Grabio je za Colterom u dugim skokovima. Umalo je smanjio razmak, no Colter je trčao iz petnih žila.

To im je očito najbolji trkač — mislio je Colter. Ili on ili ja!

Uspio je zadržati oštar tempo.

Mišići su mu bili toliko nategnuti te se činilo da mu se noge pokreću nespretno poput lutaka na koncu. Jedina nada mu je bila da se domogne veće prednosti, da progonitelju izide iz vidokruga, da pronade neko skrovito mjesto, da se pritaji i progonitelja dočeka.

Odabrao je mali klanac zdesna i osvrnuo se. Zatim je zastao u nedoumici.

— Samo slijepac me ne bi pronašao! — zastenje izmučeno. — A ovaj momak i predobro vidi!

Činilo se da je Colter na kraju snaga. Pred očima mu je titrala crvenkasta maglica i on podigne ruke u želji da ukloni čudne vizije.

Začuo je pokraj sebe tapkanje mokasina. Njihov ritam učini mu se čudan i u njemu bljesne tračak nade. Kao da progonitelj posrće...

Možda je iscrpljen kao i ja! — pomislio je.

Stigao je do malog, stjenovitog humka na kojem je bilo drvo s rašljama iznad zemlje. Otkrio je to drvo kad je udario u njega lupivši čelom u najnižu granu. Čudno, no to ga donekle razbistri. Spusti se pokraj drveta i okrene. Visoki ratnik bio je vrlo blizu, kolutajući očima, s kopljem u drhtavoj ruci.

Ratnik je nesigurno zakoračio naprijed, teško dišući. Zamahnuo je kopljem gotovo nemoćno i Colteru odmah sine pomisao da mu otme oružje. Počela je spora, okrutna igra mačke i miša, dvojice iscrpljenih ljudi. Colter je osjećao da mu se vraća kisik u pluća. No ako progonitelj bude odugovlačio dok ne stignu njegovi drugovi, bit će to kraj.

Indijanac podigne koplje i gurne ga među rašlje drveta. Colter se izmakne i ščepa koplje, no oštrica mu se zarine u prst desne ruke sve do kosti. Napne se i trgne snažno koplje, ali protivnik ga ne ispusti, već se samo malo pomakne, gubeći ravnotežu. Gledali su jedan u drugoga neprijateljski režeći. Tada Colter zgrabi Indijanca za vrat snažno ga stežući. Ratnik zah-

Živimo u modernom dobu, dobu svemirskih letova, pa su tako i cijene zanatskih usluga dosegle astronomske visine, a u vašem domu vi živite potpuno zemaljskim životom. U susretu s tom tvrdom realnošću svakodnevno vam glavobolju prčinjaju sitni kvarovi koji, kao po pravilu, nastaju upravo onda kad majstora nema ni za »lijek«. Zato vam savjetujemo: ako želite uštedjeti novac i olakšati si svakodnevicu ovog našeg tehnološki uznapredovalog života nabavite

SAM

SVOJ MAJSTOR

magazin, u kojem ćete naći tisuću potrebnih savjeta i uputa za niz zanata potrebnih za održavanje kuće, stana, vrta, za nadogradnju i novogradnju, elektroniku, nautiku, fotografiju i automobilizam. Ako kupujete, ovdje ćete naći niz savjeta gdje i što kupiti.

Hobistima su namijenjene stalne rubrike: filatelist, numizmatičar, ribič, lovac, pčelar, kinolog, oružar, vrtlar i tajne zanata.

Budite sam svoj majstor — čitajte SAM!

ropce, ruka koja je dotad čvrsto držala koplje poče popuštati i on se pokuša osloboditi smrtonosnog stiska.

Colter krvavom rukom uspije Indijancu oteti koplje. Smanjivši stisak, druga ruka mu klone, no on posljednjom snagom zarine koplje u protivnikova leđa. Ratnik krikne i stropošta se, hvatajući se za stablo. Dašćući, Colter je tupo gledao u koplje koje je stravično virilo iz protivnikovih leđa. Zapanjen, shvatio je da je pobijedio. Posljednjom snagom se okrene i potrči da spasi život još jednom.

Ispred sebe ugleda polje pamuka i pojuri u njegovo sigurno skrovište. Odjednom se našao u malom plicaku. Soptao je od olakšanja. Hladna voda je godila njegovim izmučenim nogama. Dospio je već gotovo do obale rijeke kad je razabrao jezovit krik, i tužan i bijesan.

Čini se da su ga pronašli – pomislio je. Vrijeme je da im se maknem s očiju. Ali ne mogu ni koraka dalje a nemam snage ni da plivam.

Odjednom mu se lice ozari. Ugledao je gomilu napravljena drveća na obali. Nije imao vremena da traži bolje sklonište. Teturajući, pao je na naplavinu i puzeci bacao na sebe blato i granje. Bilo je to jadno skrovište, no voda je isprala krvave tragove oko njega. Izvirujući, ugledao je tri indijanca kako poskakuju kroz polje pamuka u potrazi za njim. U rukama su čvrsto držali oružje. Odnekud su iskršli i ostali. Petnaestak Indijanca se našlo uz rijeku.

Rasprše se, pomno pretražujući okolicu. Činilo mu se da bi ga morali opaziti. Nebo je bilo prekriveno oblacima i iznenada se smračilo. Prolomila se grmljavina i munje zaparaše nebo. Hladan vjetar zapuše iznad rijeke. Osjetio je hladno šibanje po golom tijelu. Počeo je drhtati, zubi su mu stali cvo kotati od hladnoće i iscrpljenosti. Mali grumen naplavine se otkine i klizne, u vodu.

Jedan Indijanac okrene glavu i pogleda u tom smjeru. Zakoračio je unaprijed upravo kad je udarila snažna oluja. Nalet ledene kiše uzburka rijeku. Polje pamuka se zaleluja pod pljuskom. Kiša kao da je najavljivala potop. Bila je to napola susnježica, napola ledena kiša, no Colter nije nikada osjetio nešto tako dobrodošlo kao tu kišu. Izvukao se ispod svog neudobnog skloništa, ne misleći na oprez. Ako on ne vidi Indijance, to znači da i oni ne vide njega.

Kiša je i dalje lijevala, a Colter je posljednjim atomima snage nastojao izvući živu glavu. Još jednom sve iz početka.

Još da se utopim nakon svega – pomislio je.

Oluja se za pola sata stišala isto tako iznenada kao što je i došla. Colter zaroni, spazivši još krajičkom oka kako se i posljednji Indijanci udaljuju i nestaju u polju pamuka. Pljusak ih je očito uvjerio da je uzaludno tražiti bjegunca. Colter uzdahne s olakšanjem. No bilo je još prepreka. Trebalo je izići iz riječne doline, a to je značilo uspeti se okomitom stijenom. Trebalo je osim toga bar donekle zaštititi nago tijelo a trebalo je i nešto pojesti. Čekao ga je dug put natrag, do utvrde Fort Raymond.

Na koncu ipak ne moram trčati cijelim putem – mislio je.

Najprije se morao uspeti na brdo. Bio je to opasan put po strmim stijenama mjestimično prekrivenim bodljikavim šikarjem i koprivama. Na vrhu je predahnuo. Osjećao je nepodnošljivu glad, no Black Feet Indijanci... Colter uvuče ramena i zakorača teškom mukom.

Tjedan dana kasnije narednik utvrde Fort Raymond prošetao je navečer da se nadiše svježeg zraka i popuši lulu duhana. Naglo se okrenuo čuvši neko šuštanje u grmlju. Nešto dlakavo izroni iz tame i nečija ruka mu se spusti na revolver.

– Sto mu gromova! – zaurla narednik. – To je neki divljak.

Čupava odrpina koja je izišla iz grmlja prigušeno zahihoće.

– Protrljaj oči, Bryante – reče Colter.

Narednik se okrenuo upravo kad mu je neznamac padao u naručaj. Zagrcnuo se kad je ugledao tra-perovo napola golo tijelo prekriveno modricama, ogrebotinama i ranama. Lice je bilo obraslo čekinjastom bradom, kosa je padala preko čela. Jedino je par duboko usadenih očiju svjetlucao u tami. Colter se zaštitio oko bokova komadom krzna divlje mačke, koji je

preostao od obroka planinskog lava. Noge su mu bile otečene, krhotine noktiju virile su iz nabreklih mesa.

– John Colter! – kriknuo je Bryant. – Sama si kost i koža!

– Pokušaj tjedan dana živjeti na bobama i onome što ti ostave kojoti! – prostenje Colter. – Kladim se da ćeš i ti ponešto oslabjeti.

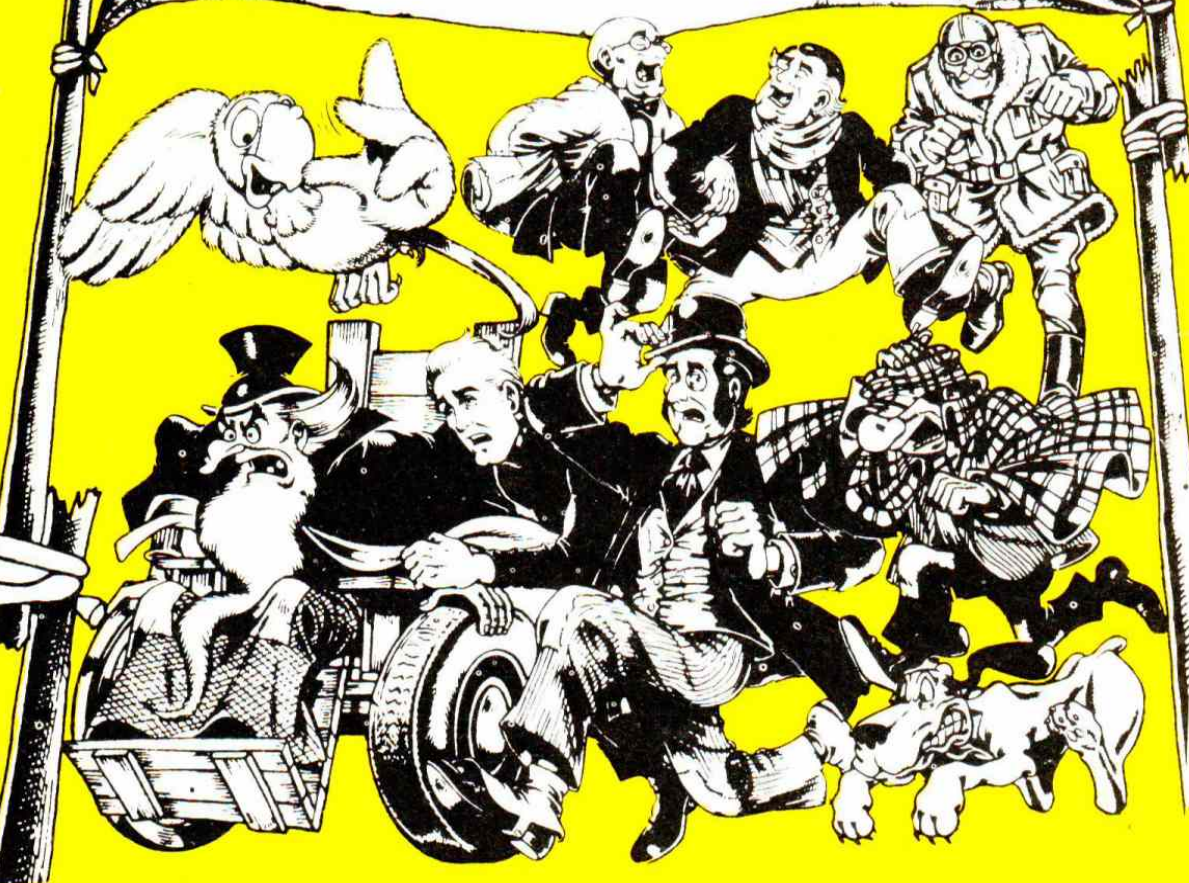
Počela je kolati nevjerojatna priča o bijegu od smrti i putu dugačkom tri stotine milja. Colterova trka postala je dio predaje o Divljem zapadu a njegovo ime sinonim za izdržljivost i odlučnost.

– KRAJ –

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
DIVLJI SPLAVARI

ALAN FORD

SVAKIH 14 DANA